

Levon

Jin Seolwoo 진설우 เขียน
Jina Jeong แปล XOXO ว่าด

พุ่มพชร 1

NECRO MANCER

OF
SEOUL STATION 5

— 서울역 네크로맨서 —
เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล

Levon

Necromancer of Seoul Station

เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล

서울역 네크로맨서

5

Jin Seolwoo 진설우

เขียน

Jina Jeong

แปล

XOXO

วาด

“คุณเคยถามตัวเองบ้างไหมครับว่าคุณอัปเลเวลไปทำไม”

- Jin Seolwoo

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล 5

서울역 네크로맨서

Levon

โน้ตเครื่องปริ้นท์หอมนรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

서울역 네크로맨서

NECROMANCER OF SEOUL STATION,

Copyright © JIN SEOLWOO, 2024

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by RS MEDIA, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025
by arrangement with RS MEDIA through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7492-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทหอมนรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ อัคริมา สุขดี

บรรณาธิการภาษาเกาหลี ชนกานต์ ฌานรัตน์โอฬาร • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ ปวีณา พงศ์ทองเมือง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด

ออกแบบรูปเล่ม สกล ปานกลั่นพุ่ม • คอมพิวเตอร์ มั่นสนั่น • พิสูจน์อักษร ณภัช, ชวัญ เปรมิกา

คำนำสำนักพิมพ์

บทสรุปการอัปเดตของคังอูจิน การเดินทางอันยาวนานของสุดยอดเนโครแมนเซอร์มาถึงจุดสิ้นสุดแล้วในเล่มนี้

ต้องขอบอกเลยว่าเรื่องราวในเล่มสุดท้ายนี้เข้มข้นมากจริงๆ ไม่ใช่แค่อัดแน่นไปด้วยฉากต่อสู้ระหว่างอูจินกับเหล่าราชาผู้ครองบัลลังก์ของทราเน็ต แต่ยังมีความที่เหล่าพวกฟองซาวอาร์ดัลได้แสดงฝีมือในยามที่อูจิน *‘ไม่อยู่’* รวมถึงความหมายที่แท้จริงของ ‘พันธะประหารแห่งแรช’ ที่อูจินตามหา มาตลอดด้วยเช่นกัน

สิ่งที่น่าติดตามไม่ได้มีเพียงการเฉลยปมต่างๆ เท่านั้น แต่ยังมีเหตุการณ์ที่อิมมอร์ทัลของเราเข้าตาจนอีกด้วย

ในศึกสุดท้ายของการปกป้องโลกนี้ สิ่งใดกันที่สั่นไหวหัวใจษัตริย์แห่งอาร์ดัลได้ และเขาจะพลิกสถานการณ์ด้วยวิธีใด มาร่วมเอาใจช่วยอูจินไปด้วยกันเถอะ ถ้าพร้อมแล้วก็พลิกหน้าต่อไปได้เลย!

Levon

สแกนเพื่อดูฉบับทดลองฟรี

Trigger Warning

Death [การตาย]

Violence [การใช้ความรุนแรง]

Murder [การฆ่าคน]

Blood [เลือด]

คำพยากรณ์

ซู!

น้ำในทะเลสาบพุ่งสูงราวกับจะแตะสรวงสวรรค์ ลมหายใจที่เหล่านังกรน้ำพ่นออกมาเปลี่ยนสายน้ำให้กลายเป็นอาวุธสังหารประหนึ่งเข็มแหลม ง่ายเลยที่จะครองสติเอาไว้เมื่อเห็นภาพที่เข็มแหลมหลายสิบหลายร้อยล้านเล่มกำลังพุ่งเข้าใส่ กระทั่งราชินีเอลฟ์อย่างอิทาซาที่มองภาพนั้นขณะห้อยต่องแต่งอยู่กลางอากาศยังรู้สึกตาลาย

เธอตัวแข็งทื่อและตื่นตระหนกเสียจนลืมหายใจ รู้สึกเหมือนหยดน้ำนับสิบที่อัดแน่นไปด้วยพลังอันรุนแรงกระหน่ำตีมาเต็มวงไปทั่วร่าง

“ไม่สิ อาจเป็นเช่นนั้นจริงๆ ก็ได้”

อิทาซาพ่นลมหายใจที่หยุดไปชั่วขณะออกมาเมื่อเห็นหยดน้ำถูกมานที่มองไม่เห็นสกัดไว้และกระเซ็นออกไปต่อหน้าต่อตา

“อยู่...”

ความรู้สึกตอนมองฝนตกจากใต้ชายคาเป็นอย่างนี้หรือเปล่า เธอหัวเราะไม่ออกเนื่องจากรู้ว่าหยดน้ำมากมายที่ปะทะเข้ากับมานป้องกันด้วยความเร็วสูงจนกระเซ็นไปทั่วทุกทิศเหล่านั้นแฝงไปด้วยพลังแบบไหน

“ไม่เห็นจะมีอะไรเลย”

อิทาซาหันมองชายหนุ่มที่กำลังเหาะไปเหาะมาบนท้องฟ้าทั้งที่ยังดึงคอเสื้อเธอเอาไว้

อิมมอร์ตัล

เธอไม่เคยเห็นหรือได้ยินใครพูดจาได้รู้หัวคิดเหมือนคนคนนั้นมาก่อน
ที่เขาคิดจะบุ่มบ่ามบุกเข้าไปในเมืองลินตาที่มีมังกรน้ำคอยปกป้องรักษา
อย่างนั้นหรือ... แม้แต่เหล่าเจ้าเมืองแห่งมิติของทราเน็ตเองยังไม่คิดจะทำ
แบบนี้ด้วยซ้ำ

“มันไม่ได้มีแค่ลมหายใจมังกรนะ!”

แม้เกราะวิญญานจะทำให้ไม่ได้รับความเสียหายจากลมหายใจมังกร
ก็เถอะ แต่สาเหตุที่มังกรน้ำแห่งทะเลสาบลินตาเป็นตัวอันตรายนั้นมีมากมาย
หลายสิบประการ

“ทำไม มังกรน้ำเหาะได้ด้วยหรือไง”

“ก็ใช่ะสิ”

“...หา”

อุจินมองอิทาชาราวกับเพิ่งได้ยินเรื่องไร้สาระ

“เหาะเหรอ”

“ตะ...ต้องรีบหนีนะ!”

อุจินขมวดคิ้วมุ่นหลังได้ยินเธอเอ่ยเสียงร่อนรน

ถ้ามันเหาะไปไหนมาไหนได้ ทำไมถึงเรียกมังกรน้ำละ แบบนั้น
ต้องเรียกมังกรฟ้าสิ...

ซ่าา!

หัวมังกรโผล่ขึ้นมาจากกระแสน้ำวน

โฮกกกก!

มังกรโผล่ขึ้นมาเหนือผิวน้ำแล้วส่งเสียงคำราม ลำตัวของมันยาวมาก
ถึงขนาดที่แม้ส่วนหัวจะอยู่ตรงหน้าเขา ทว่าหางของมันยังไม่โผล่พ้นน้ำเลย
ด้วยซ้ำ

“อีก!”

อุจินรีบเบี่ยงตัวหลบคมเขี้ยวของมันทันที มังกรน้ำที่มีลำตัวและ
หนวดยาวเหมือนปลาตกตุลคล้ายกับมังกรในเรื่องเล่าตามตำนานมากกว่า
มังกรทั่วไปที่เขาเคยพบ

เมื่อมังกรลึบเจ็ดตัวแหวกว่ายอยู่บนท้องฟ้าและเริ่มโจมตีใส่อุจิน

ก็แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่เขาจะต้านพวกมันไหว

ดวงวิญญาณในเกราะได้สลายหมดก่อนแน่

หากเกราะวิญญาณมีดวงวิญญาณที่กักเก็บไว้มากพอก็จะสร้างเกราะเพื่อปกป้องอุจินได้โดยอัตโนมัติ แต่ถึงอย่างนั้นการโจมตีอย่างต่อเนื่องก็ทำให้ดวงวิญญาณเหล่านั้นสูญสลายไปอย่างรวดเร็ว

ขณะนี้เหล่าดวงวิญญาณที่เขารวบรวมไว้ตั้งแต่ย่างเท้าเข้าสู่อาร์เฟนกำลังจะหายไปอย่างน่าเสียดาย

สำหรับอุจิน นี่เป็นครั้งแรกเลยที่เขารู้สึกจนปัญญาเช่นนี้

“เวรเอ๋ย!”

เขาเบี่ยงทิศทางออกจากห้องฟ้าเหนือทะเลสาบลินตาทันที

หลังลงสู่พื้นดินอย่างรีบเร่งจนลืมหายหลายตลบ มังกรน้ำทั้งสิบเจ็ดตัวที่แหวกว่ายอยู่บนห้องฟ้าจึงมองอุจินก่อนกลับลงสู่ผืนน้ำ

ซู!

คลื่นน้ำจากทะเลสาบซัดสาดผืนดินจนขึ้นแฉะ

“อึก...อะไรนะ”

อุจินลุกขึ้นมองดูผืนน้ำทะเลสาบที่สั่นไหวเป็นระลอก

“เด็ก...ข้าเพิ่งบอกเจ้าไปว่าอะไรละ”

อิทาซาที่พลอยต้องล้มลุกคลุกคลานบนพื้นไปด้วยเอ่ยปรึกษาอุจิน

การทำตัวจ้องห้องอวตดินนำมาซึ่งผลลัพธ์ที่สูญเปล่า

เมื่อเห็นอุจินขมวดคิ้วจนรอยย่นบนหน้าผากลึกขึ้น อิทาซาที่ทำท่าจะพูดต่อก็รีบหุบปากทันที ไม่ใช่เรื่องดีที่จะพูดต่อกัยอารมณ์ของอิมมอร์ตัลโดยไม่จำเป็น

ถึงอย่างไรพวกมังกรน้ำก็มีพลังระดับภัยพิบัติอยู่ดี ที่พวกเจ้าเมืองแห่งมิติของทราเน่ต์จะต้องละเว้นที่นี้เอาไว้เป็นเพราะเรื่องนี้หรือเปล่าละ

อิมมอร์ตัลจะต่างไปจากพวกนั้นหรือเปล่าละ

อิทาซากาดเดาในใจขณะสังเกตสีหน้าของอีกฝ่าย

“...?”

หัวเราะ? นั่นเขากำลังหัวเราะอยู่จริง ๆ ใช่มั้ย

“น่าสนุกดีนี่”

อุจินเอ๋อๆ พร้อมเรียกอาวุธของนักรบออกมาถือ

อย่าบอกนะว่าเขาจะลองทำท่ายูอีกครึ่ง กับเหล่านักรบน้ำแห่งทะเลสาบลินดาเนี่ยนะ

“ปะ... บ้าระห่ำสินะ!”

“ไม่ลองก็ไมรู้นะสิ”

ครั้งแรกที่อุจินสู้กับมังกรก็ลำบากอยู่หรอก แต่หลังจากนั้นการล่าอีกหลาย ๆ ครั้งก็กลายเป็นเรื่องง่าย แม้ว่าการประจันหน้ากับพวกมันทั้งสิบเจ็ดตัวในคราวเดียวจะตึงมือไปเสียหน่อย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทำอะไรไม่ได้

เขาเองก็เชื่อว่าตัวคนเดียวเสียเมื่อไร

กลุ่มควันสีดำก่อตัวขึ้นรอบอุจินก่อนเหล่าเดธไนต์จะปรากฏตัวออกมา “จับมังกรหรือ”

“ไม่ได้เจอพวกมังกรมานานแล้วสิ”

“ที่นี้ทะเลสาบลินดานั่นหรือ...”

แม้พวกเขาจะกลายเป็นเดธไนต์คอยติดตามอุจิน ทว่าแต่ละตนก็มีเผ่าพันธุ์และอุปนิสัยไม่เหมือนกัน ความทรงจำขณะยังมีชีวิตล้วนแตกต่างกัน จึงมีบางตนที่รู้จักมังกรน้ำแห่งทะเลสาบลินดาอยู่แล้ว

แต่ไม่ว่าความทรงจำหรือความสัมพันธ์ของเหล่าเดธไนต์จะเป็นอย่างไร หากอุจินสั่งให้โจมตี พวกเขาก็พร้อมก้าวออกไปอย่างไม่ลังเล

“หึๆ จะหาเพื่อนให้ยุ่งยงหรือ”

หากอาศัยความช่วยเหลือจากเซนิธที่ถูกอัญเชิญออกมาอยู่ด้านข้างอุจิน การจะกำจัดพวกมันทั้งหมดในคราวเดียวก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้

เพราะหากเป็นเรื่องของเวทมนตร์ดีบีพี¹ ละก็ การช่วยเหลือจากเซนิธเป็นสิ่งที่ไม่มีใครเทียบได้

หากเพิ่มทลซเวเข้าไปพลก็ยิ่งทวีคูณ และถ้ามียุ่งยงอยู่ด้วยละก็คง

¹ เป็นคำศัพท์ในเกม หมายถึง การลดค่าสถานะหรือความสามารถของเป้าหมาย

จะสมบูรณ์แบบเลยทีเดียว แต่กำลังพลทั้งหมดในตอนนี้ก็นับว่าเพียงพอต่อการจับมังกรแล้ว

“นั้นจะลองดูอีก...”

อุจินที่กำลังก้าวออกไปด้านหน้าอย่างมาดมั่นกลับหยุดยั้งหนึ่งที่ริมทะเลสาบ

เขาที่มีความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวจำต้องกลืนคำพูดลงคอไปเมื่อเห็นเรือลำหนึ่งกำลังแล่นฝ่ากระแสน้ำเข้ามาหา

ตรงหัวเรือมีเด็กชายสวมเสื้อผ้าตัวโคร่งคนหนึ่งที่น่าจะอายุราวสิบขวบ อุจินเอียงศีรษะด้วยความสงสัยเมื่อเห็นว่าลักษณะของเสื้อผ้าช่างคุ้นตา

“อะไรนะ”

เรือแล่นมาจอดเทียบท่า จากนั้นเด็กชายก็ก้าวลงบันไดที่ติดตั้งไว้แล้ว เดินตรงมาหาอุจิน

แม้เห็นเหล่าเดรโนต์ห้อมล้อมอยู่รอบตัว แต่กลับไม่ได้ชะงักพิงเท้าถอยกลับไปแต่อย่างใด

เด็กชายเดินมาหยุดอยู่หน้าอุจินแล้วโค้งคำนับเป็นการทักทาย หมวกทรงสามเหลี่ยมลักษณะคล้ายกรวยเอียงจะหล่นมีหล่นแหล แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่หลุดออกจากศีรษะ

“ท่านคืออิมมอร์ทัลสินะขอรับ”

น้ำเสียงใสกังวานจากปากของเด็กชายทำให้อุจินตาเป็นประกาย

“มหาบุโรหิตแห่งลิเซียเธอ”

“ถูกต้องขอรับ”

“ไม่ได้เรียกแท้ๆ ทำไม่ถึงออกมาล่ะ”

“ท่านเองก็มาโดยที่ไม่ได้รับเชิญเหมือนกันนี่ขอรับ”

“...”

อุจินจ้องเด็กชายโดยไม่พูดอะไร

“หากการเสียสละเพียงครั้งเดียวของข้าสามารถปกป้องเกาะลินตาได้เท่านี้ก็นับว่ามีคุณค่าเพียงพอแล้วขอรับ”

“ทำไม่ถึงคิดว่าฉันจะมาฆ่านายล่ะ”

“ท่านมาเพื่อรับถุงมือแห่งลิเซียไปไม่ใช่หรือขอรับ”

เด็กชายยื่นถุงมือแห่งลิเซียให้เขา

วัตถุศักดิ์สิทธิ์ที่มีพลังในการทำให้เมล็ดพันธุ์ทั้งหมดที่กักเก็บไว้งอกเงย และผลิดอกออกผลพร้อมเก็บเกี่ยว

สมบัติแห่งลิเซีย เทพแห่งความอุดมสมบูรณ์

หากเสียสิ่งนั้นไป แน่نونว่าเกียรติยศในฐานะมหาปุโรหิตก็จะถูกทำลายลงด้วย ไมลี ดูจากความล้าค่าของมันแล้ว นี่อาจเป็นการดูหมิ่นที่ร้ายแรงยิ่งกว่าความตายเสียอีก

ทว่าเจ้าตัวกลับยื่นสมบัติแสนล้ำค่าเช่นนั้นให้ด้วยมือตัวเอง...

“...”

ควรต้องเรียกว่าจิตใจกล้าหาญหรือฉลาดหลักแหลมดีล่ะ

“จะใช้อย่างดีเลย”

อุจินรับถุงมือมาอย่างไม่ลังเล

สำหรับบางคนมันอาจเป็นไอเท็มที่จำเป็นสำหรับการสร้าง ‘โทษทัศน์แห่งแตรซ’ แต่สำหรับบางคนมันคือไอเท็มที่เป็นดั่งสัญลักษณ์ยืนยันตัวตนในฐานะมหาปุโรหิต

ทว่าใบหน้าที่ของเด็กชายผู้เป็นมหาปุโรหิตแห่งลิเซียกลับไม่แสดงความรู้สึกเสียดยใด ๆ

“ขอให้คำพยากรณ์สัมฤทธิ์ผล ดลบันดาลให้สิ่งที่ท่านต้องการเป็นจริง...”

“คำพยากรณ์นั้นหรือ...”

อุจินแค้นหัวเราะ

“ลิเซียว่ายังไงบ้างล่ะ”

เด็กชายยิ้มบาง ๆ ให้กับคำถามของอุจิน

สำหรับนักบวชผู้รับใช้ทวยเทพ ตัวตนของอิมมอร์ทัลผู้เผชิญหน้ากับเทพเจ้านั้นไม่ใช่สิ่งที่จะมองข้ามได้เลย อีกทั้งคืบก่อนก็เพิ่งมีคำพยากรณ์เกี่ยวกับอีกฝ่ายส่งมาถึง

“ท่านบอกแค่ให้ข้ามอบสมบัตินี้แก่อิมมอร์ทัลเท่านั้นขอรับ หากทำ

เช่นนั้นแล้วความปรารถนาก็จะสัมฤทธิ์ผล...”

“...”

อุจिनก็มองถุงมือที่ตัวเองถืออยู่

เขาได้รับเซตไอเท็มวัตถุดิบที่สำคัญที่สุดอย่าง ‘การคุ้มครอง’ ‘ยาตรา’ และ ‘โทษทัณฑ์’ แห่งเทรสมาแล้ว

คราวนี้ก็เหลืออีกสองอย่าง

อุจिनปลดการอัญเชิญเข้ารับใช้ทั้งหมดแล้วหันหลังให้ทะเลสาบลินตา

ฐานที่มั่นแห่งใหม่บนภูเขาไซรอส

ธงคู่หนึ่งถูกชักขึ้นตรงที่ว่างระหว่างต้นไม้โลกที่กำลังเติบโตกับกลุ่มคน ที่รวมตัวกันเพื่อสร้างที่อยู่อาศัยในบริเวณนั้น

“มันคือไอ้โน้มนี่ไหม”

“ก็น่าจะใช้ละนะ”

สิ่งที่ผู้คนกำลังพูดถึงกันอยู่นั้นแท้จริงแล้วก็คือลวดลายของธงที่อยู่ ด้านข้างธงสัญลักษณ์ของสหพันธ์

ลูกสิงโตน้อยน่ารักกำลังอ้าปากคำราม ไม่สิ ดูอย่างไรก็เป็นเสือ มากกว่า

“นั่นคือสัญลักษณ์ของอิมมอร์ตัลส์นั่นหรือ มีความหมายอะไรกันแน่นะ”

“ไม่ใช่การเปล่งเสียงคำรามให้ท้องโลกหือหรือ”

“เหมือนจะหาวเฉยๆ มากกว่านะ...”

ประเด็นที่ร่วมกันถกเถียงคือการคาดเดาสัญลักษณ์ของอิมมอร์ตัล ความขัดแย้งจากภาพลักษณ์ของอิมมอร์ตัลที่ไม่เข้ากับภาพวาดน่ารักๆ ยิ่งก่อให้เกิดความสงสัย

“เป็นสิงโตไม่ผิดแน่”

“พูดอะไรของเจ้า! ข้ามองผาดเดียวก็รู้แล้วว่าเป็นเสือ”

นี่เป็นหัวข้อถกเถียงที่ร้อนแรงที่สุดในหมู่ผู้คน และคนที่ร้อนใจที่สุด คือคอนส์ ราชาหนุ่มแห่งอาณาจักรฮนชู

นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้เห็นอิมมอร์ตัลด้วยตาตัวเองหลังจากที่เคย

ได้ยืนผ่านเรื่องเล่าปากต่อปากเท่านั้น และเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นกองทัพมตะ
ที่อีกฝ่ายเป็นผู้ปกครองออกรบด้วยเช่นกัน

อิมมอร์ทัลแตกต่างจากที่ท่านพ่อเคยเล่าให้ฟังค่อนข้างมาก

แค่ตัวตนของเขาก็มากพอที่จะกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นและ
ความเลื่อมใสของคอนส์ที่ยังเป็นผู้นำหนุ่ม

หอสังเกตการณ์ที่ท่านทำจากไม้ทั้งต้นถูกสร้างขึ้นหลายสิบแห่งในบริเวณ
รอบภูเขาโครอส แต่ละแห่งมีธงของสหพันธ์และอาร์ดัลแขวนคู่กันอยู่

คอนส์ขึ้นมาบนหอสังเกตการณ์ ก่อนจะยิ้มกว้างเมื่อเห็นเปลวไฟ
กำลังเคลื่อนเข้ามาจากไกลๆ

“ท่านชองกุกกลับมาแล้วสินะ”

เหล่าวีรบุรุษผู้มาพร้อมกับอิมมอร์ทัลหาใช่คนธรรมดา แต่เป็นถึง
แวมไพร์ลอร์ดและภูตแห่งเปลวเพลิง

เพราะอย่างนั้นพวกเขาจึงคู่ควรกับการเป็นพวกพ้องของอิมมอร์ทัล
ไม่ใช่หรือไม่?

ว่าแต่ท่านชองกุกเป็นนักตีคอร์ทองแดงแถมยังเดินยี่ก้อยอย่างเป็น
ธรรมชาติเช่นนั้นได้อย่างไรกัน คอนส์ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าจิตวิญญาณ
แห่งเปลวเพลิงจะตีเหล็กเก่งปานนั้น

“ท่านชองกุกกลับมาแล้ว”

คอนส์สนิทสนมกับอีกฝ่ายหลังได้ดื่มเหล้าด้วยกัน เขารีบลงจาก
หอสังเกตการณ์แล้วโบกมือต้อนรับอย่างสุดแรง เมื่อเปลวไฟที่บินอยู่บนฟ้า
สังเกตเห็นจึงร่อนลงสู่พื้นเบื้องหน้า

“คอนส์”

“เหนื่อยหนื่อยนะขอรับ”

“เหะๆ ต้องซ้อมให้มากขึ้นอีกหน่อยก่อนเข้าสู่การฝึกจริงนะครับ”

“สมแล้วละขอรับ”

ทั้งที่แข็งแกร่งถึงขนาดนั้น แต่กลับยังคิดถึงการฝึกฝนอีกเหรอเนี่ย...

“ข้ามีเรื่องอยากจะถามท่านชองกุกให้ได้ล่ะขอรับ”

“อะไรเหรอครับ ว่าแต่เราสร้างฐานที่มั่นมาเกือบหนึ่งวันแล้วใช้ไหม

ครับ”

“หืม ข้าว่าน่าจะสร้างกันใกล้เสร็จแล้วนะครับ”

คอนส์มองดวงอาทิตย์ที่โผล่พ้นขอบฟ้าอยู่ไกลๆ แล้วพยักหน้า เวลาใกล้เคียงกันกับเมื่อวาน

“เดินไปคุยไปเถอะครับ”

“ขอรับ...”

“อยากถามเรื่องอะไรเหรอครับ”

“ผู้คนสงสัยเหลือเกินว่าตราสัญลักษณ์ของอาร์ดัลเป็นสิ่งโหดหรือว่าเลือกกันแน่นะครับ”

“เอ๋?”

ซองกูมองธงแล้วเอียงศีรษะอย่างงุนงง พอมองไปมองมาบุคคลแรกที่เขานึกถึงก็คือบีปี...

“น่าจะเป็นแมวนะครับ”

“ขอรับ?”

“ไม่รู้จักแมวเหรอครับ”

“ก็รู้อยู่หรอกขอรับ แต่...”

“มันน่าจะไชนะครับ”

“...”

“ก็แค่อาจจะนะครับ”

คอนส์หันมามองหลังได้ยินคำตอบของซองกู รู้สึกเหมือนความคาดหวังของตนถูกหักหลังลงมั่ง

ซองกูมองอีกฝ่ายบึ้งปากเหมือนไม่พอใจแล้วทำเพียงไหวไหว

ตรงนี้แม้จะวนอยู่ที่อาณาเขตมิติอาร์ดัลด้วยเช่นกัน แต่ซองกูเองก็ไม่เคยถามรายละเอียดว่ามันมีที่มาที่ไปอย่างไร เขาแค่เห็นรูปวาดนั้นแล้วนึกถึงบีปีขึ้นมาเป็นอย่างแรกเท่านั้น

“ฮ่าๆ ท่านนักบุญหญิงอาจจะรู้จักได้นะครับ”

“นั่นสินะครับ! ต้องรีบไปหาท่านเมอร์ติแล้วละครับ”

ถึงอย่างไรวีรบุรุษทุกคนก็ต้องขึ้นสู่ยอดเขาโซรอสเพื่อดูฐานที่มั่น

ที่เสร็จสมบูรณ์กันอยู่แล้ว

เนื่องจากพวกเขามีสมรรถภาพทางกายเหนือกว่าคนทั่วไปมาก จึงสามารถปีนขึ้นมายังยอดเขาได้ในระยะเวลาเพียงสั้นๆ

“หือ?”

ซอญกูรีบเดินเข้าไปหาเมื่อเห็นสีหน้าแจ่มินที่มาถึงก่อนดูไม่รู้สึก

“แจ่มิน! มีอะไรเหรอ”

“พี่ครับ”

“อ้อ เกิดอะไรขึ้น”

“พี่ได้ยินคำพยากรณ์หรือยังครับ”

“...?”

เมื่อเห็นซอญกูเอียงศีรษะเพราะยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุที่แท้จริง แจ่มินจึงชี้ไปทางเมอร์ดีที่กำลังคุกเข่าอยู่หน้าต้นไม้โลก

“เธอบอกว่าเทพธิดาอาเรียส่งคำพยากรณ์ลงมาก่อนพี่อุจินจะมาที่อาร์เฟนนี่นะครับ”

“เรื่องนั้นทำไมเธอ”

การที่เทพเจ้าส่งคำพยากรณ์ลงมาก็เป็นเรื่องธรรมดาเหมือนการที่เด็กๆ ต้องไปโรงเรียนไม่ใช่หรือไง

“เห็นว่าเทพธิดาอาเรียเป็นเทพแห่งปรีชาญาณครับ”

“หือ?”

หมายความว่าป็นคำทำนายอนาคตอย่างนั้นเหรอ

ซอญกูที่สีหน้าพลอยเคร่งเครียดตามไปด้วยเอ่ยถาม

“แล้วบอกว่ายังไงบ้างล่ะ”

“เรื่องนั้น...”

แจ่มินเอ่ยขึ้นทั้งใบหน้าหม่นหมอง

“ท้ายที่สุดจักค้นพบคำตอบ แต่กลับสูญเสียเส้นทาง มาหาเสมือนดังสัจจา เช่นนั้นชีวิตและมรณจักเป็นทางเลือกเช่นกัน”

ซอญกูหันตามน้ำเสียงอันไพเราะที่กังวานอยู่ข้างหู เขามองเมอร์ดีก่อนถามต่อ

“นั่นเป็นสิ่งที่เทพธิดาอาเรียส่งถึงลูกพี่เธอครับ”

“ค่ะ ลูกต้อง”

“แล้วทำไมมันถึงไม่ดีเธอครับ”

เมอร์ดีขมวดคิ้วจนหน้าผากย่นเพราะคำถามใสซื่อของซองกุ แจมินเองก็ส่ายหน้าไปมาก่อนพูดตอบ

“...มันไม่ใช่ในทางบวกนะครับ”

“จั้นเธอ อิม...แล้วลูกพี่ว่ายังไงบ้างล่ะ”

“เรื่องนั้นผมเองก็...”

ทันทีที่สายตาของแจมินเลื่อนไปยังเมอร์ดี ซองกุจึงหันไปมองเธอด้วย
เนื่องจากผู้ถ่ายทอดคำพยากรณ์เป็นนักบุญหญิง ผู้ที่ได้ยินคำตอบจากอูจิน
จึงน่าจะเป็นเธอเช่นกัน

“อิมเมอร์ทัลบอกว่า...”

นักบุญหญิงหยุดนิ่งพลางนึกถึงช่วงเวลาในตอนนั้นก่อนพูดต่อ

“อย่าพูดเรื่องเฮงซวยที่ไม่มีแม่แต่คำตอบ แล้วคอยจัดการดูแลหพันธ์
ให้ดีเถอะ...”

“...”

ถ้าเป็นลูกพี่ที่ไม่แปลกที่จะพูดอย่างนั้น

ซองกุยกมือขึ้นลูบคาง

“จั้นก็คงไม่มีเรื่องอะไรสินะครับ”

“...”

เมอร์ดีปิดปากสนิทเมื่อซองกุสรุปอย่างนั้น เธอไม่มีอะไรจะพูด
นอกจากอูจินแล้วเธอไม่นึกเลยว่าจะได้เห็นมนุษย์คนไหนที่ถือคำพยากรณ์
ของเทพธิดาอาเรียเป็นเพียงความวิตกกังวลหรือตีตนไปก่อนไข้เช่นนี้อีก

“พี่ครับ นี่เป็นคำพูดของเทพธิดาแห่งปรีชาญาณ เราไม่ควรจะฟังส่งๆ
แต่ควรเตรียมพร้อมรับมือกับสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นนะครับ”

เมอร์ดีพยักหน้าหงึกหงักกับคำพูดของแจมิน

อย่างน้อยรอบตัวอิมเมอร์ทัลก็ยังเหลือคนที่มีความคิดปกติอยู่

“ถึงเทพเจ้าจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ แล้วจะให้เราเตรียมตัวยังไงล่ะ”

“วิเคราะห์คำพยากรณ์แล้วลดความเสี่ยง...”

“โอ๊ย ไม่รู้ด้วยหรือ ซับซ้อนเกิน ฉันเชื่อในลูกพี่มากกว่าเทพเจ้าซะอีก”

“...”

ของกูโบกมือไปมาขณะเดินไปยังฐานที่มั่นที่ใกล้เสร็จสมบูรณ์

“ฉันคิดว่ามันเป็นคำพยากรณ์ที่สำคัญซะอีก”

โอ๊ย ก็ถูกแล้วที่มันสำคัญเพราะเป็นถึงคำพยากรณ์ไงละ

“ทั้งที่คำพยากรณ์พูดถึงความเป็นความตาย แต่พี่ได้ยืนยันแล้วไม่ยึดจิตใจเลยเหรอครับ”

ของกูไหวไหล่เมื่อได้ยินคำพูดของแจมิน

“ถ้าฉันจะตาย ป่านนี้คงถูกไฟคลอกตายไปแล้วสิ”

“พี่...”

เมื่อมองเข้าไปในดวงตาอันลึกล้ำของเขา แจมินก็นึกคำถามต่อไปไม่ออก แวตาทีก้าวข้ามความตายมาแล้วนั้นกำลังบอกทุกอย่าง

“ฉันว่าเราไม่ต้องไปคิดอะไรน่าจะดีกว่า”

“ครับพี่”

เป็นเพราะความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตัวอุจินอย่างนั้นหรือแจมินครุ่นคิดถึงคำพูดของของกูอย่างลึกซึ้ง

พี่ของกูเชื่อในตัวคนคนนั้นยิ่งกว่าใครนี่เอง

“ถ้าเอาแต่คิดอยู่อย่างนั้นก็ปวดหัวแย่ล่ะสิ”

“เอ่อ?”

เหตุผลแปลกไปหน่อยไหม

ของกูอยู่เคียงข้างอุจินมานานกว่าใครๆ นั่นไม่ใช่การติดตามเผ่ามองอยู่ข้างๆ จนเกิดความเชื่อมั่น แต่เป็นการที่เขาต้องคอยทำสมองให้ปลอดโปร่งอยู่เสมอต่างหาก

แม้ว่าจะกังวลใจ แต่สถานการณ์ก็ยังไม่ชัดเจนพอที่จะถกกันในเรื่องที่ยังไร้ข้อสรุปเช่นนี้

“จะเป็นยังไงก็ให้มันเป็นไปเถอะครับ”

นี่นับว่าเป็นการปลอมใจได้หรือเปล่านะ
 เมอร์ดีเพียงแค่มองหน้าเจียบ ๆ กับคำพูดของแจมิน
 บริชาญาณของเทพธิดาอาเรียไม่เคยผิดพลาด ข้อความที่เธอถ่ายทอด
 ออกไปนั้นชัดเจนแล้ว

สมบัติที่อุจินตามหามาเนิ่นนาน
 หากเขาได้มันมาก็อาจต้องสูญเสียเส้นทางที่จะกลับไปยังโลก
 ข้างเป็นเรื่องราวที่น่าหวาดหวั่น
 เมอร์ดีเคยประสบด้วยตัวเองแล้ว

ตอนที่เธอกลายเป็นเจ้าเมืองแห่งมิติเพื่อรวบรวมชิ้นส่วนมิติและขอ
 ความช่วยเหลือ เธอสูญเสียพลังงานและดันเจี้ยนไปจากการโจมตีของเจ้าเมือง
 คนอื่นๆ และจบลงที่สูญเสียวิธีหวนกลับสู่อาร์เฟนซึ่งเป็นดาวบ้านเกิด
 เธอได้ละทิ้งอาณาจักรเซตมิติแล้วมุ่งหน้าไปยังโลก และใช้เวลายาวนาน
 เหลือเกินกว่าจะได้กลับมายังอาร์เฟน

เธอจึงวิเคราะห์คำพยากรณ์และนำมาบอกต่อให้แก่อูจิน ต่อให้คำพูด
 ที่ได้กลับมานั้นไม่สวยงามนักก็ตาม

“แล้วยังไงล่ะ”

อิมมอร์ตัลคงจะทำทุกอย่างตามความตั้งใจและการตัดสินใจของตนเอง
 คำพูดของเมอร์ดีไม่อาจเป็นปัจจัยที่จะเปลี่ยนแปลงการกระทำของเขาได้
 นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะฟังแค่ผ่านๆ ได้

ปัญหาคือคำพยากรณ์จากเทพธิดาอาเรียที่พวกเขามองว่าเป็นเรื่อง
 เล็กน้อยไม่ต่างกับการทำนายชะตาจากตำหนักพยากรณ์นั้น ไม่เคยเป็นเพียง
 เรื่องเล็กน้อยนี่สิ

บริชาญาณแห่งอาเรียไม่เคยผิดพลาด
 ข้าอาจกังวลมากเกินไป

น่าขำที่เมอร์ดีออกตัวกังวลไปก่อนทั้งที่อุจินไม่คิดใส่ใจด้วยซ้ำ น่าแปลก
 ที่ความสงบสุขของอาร์เฟนและความปลอดภัยของอุจินเหมือนจะอยู่ในระดับ
 เดียวกัน

“ลูกพี่กำลังมานอนแล้วครับ”

ผู้คนที่รวมตัวกันอยู่ใต้ต้นไม้โลกที่เติบโตใหญ่เงาหน้าขึ้นมองฟ้าตามคำพูดของซอญ ภาพที่อุจินชื่ออาชาวิญญานตรงมาโดยอาศัยสกลวิญญานทะยาน พร้อมอิทาทาที่ถูกจับห้อยต้องแต่งได้ปรากฏสู่สายตา

เมื่อใกล้ถึงที่หมายอิทาทาก็กระโดดลงสู่พื้นด้วยตัวเอง อุจินลงจากหลังอาชาวิญญานพลาบมองไปยังสัญลักษณ์ของฐานที่มั่น

“มาได้จังหวะพอดีเลยแฮะ”

ตอนนี้เขามีประตูลูอาร์เฟนสองบาน ถึงอย่างไรดันเจี้ยนก็มีเหล่าทหารรักษาการณ์ของอาณาจักรมืดคอยเฝ้าไว้อยู่แล้ว และจากนี้ไปฐานที่มั่นก็จะได้รับการปกป้องจากกองกำลังของสหพันธ์

ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลที่เขาจะสูญเสียเส้นทางดังกล่าวของเทพธิดา

“เรื่องที่ท่านไปจัดการเป็นอย่างไรบ้างคะ”

อุจินเลิกคิ้วเมื่อได้ยินคำถามจากเมอร์ดี

“ก็รับมาอย่างดีนะสิ”

“อา...”

ถึงจะเอาไว้อย่างไรก็ตาม แต่ที่เขาไปชิงวัตถุศักดิ์สิทธิ์มาจริงๆ หรือนี้เมอร์ดีมองเขาหยิบถุงมือออกมาโบกไหวๆ ตรงหน้าเหมือนหยอกล้อก่อนหันหลังตาลง วีรบุรุษคนอื่นๆ ต่างพากันขมวดคิ้ว โดยเฉพาะทอริก นักบวชผู้รับใช้เทพสเกียที่อดไม่ไหวจนต้องตะโกนออกมา

“ทั้งที่อยู่ตลิ่งฝั่งกันมิตรกันแล้ว แต่อะไรจิตใจท่านให้รวบรวมวัตถุศักดิ์สิทธิ์นั้นหรือ”

“เพราะฉันต้องใช้มันนะสิ”

“...”

ในเมื่อมั่นใจในพฤติกรรมชั่วโมยะแบบนั้น ทอริกก็รู้สึกว่าจะไม่มีอะไรต้องพูดอีก

“ท่านหมายตาสสมบัติของเทพสเกียด้วยใช่ไหม”

“ของนายนะฉันมีแล้ว”

“...”

“ถ้าไม่มีฉันคงขอไปแล้วสิ”

วิธีการพูดของเขาให้ความรู้สึกเหมือนได้รับของที่ฝากเอาไว้คืนอย่างไรร
อย่างนั้น

“พอพูดแบบนี้แล้ว”

อูจินหันมองเมอร์ดี ดวงตาเธอสั่นไหวด้วยความวิตกกังวล

“ทำไมถึงไม่เห็นวัตถุศักดิ์สิทธิ์แห่งอาเรียเลยล่ะ”

เขาได้รับ ‘การคุ้มครองแห่งแตรซ’ มาแล้ว เหลือแค่ซ่อมแซมมันเท่านั้น
วัตถุดิบของถุงมือและรองเท้าบูตก็ได้มาแล้ว ชิ้นที่ยังขาดคือหมวกเหล็ก
และเข็มขัด

จำเป็นต้องหาวัตถุศักดิ์สิทธิ์ของอาเรีย เทพธิดาแห่งปรีชาญาณ และ
แฮริส เทพแห่งกาลเวลา นำแปลกที่นักบุญหญิงแห่งอาเรียอย่างเมอร์ดีไม่ได้
พกพาผ่านไปไหนมาไหนด้วย

สีหน้าของนักบุญหญิงหม่นหมองลงขณะเอ่ยถาม

“หลังอิมมอร์ตัลครอบครองวัตถุศักดิ์สิทธิ์รุ่นก่อนแล้ว...”

เทพเจ้าประทานวัตถุศักดิ์สิทธิ์ให้แก่ผู้รับใช้ที่ใกล้ชิดตนมากที่สุด
ไม่ว่าจะเป็นนักบุญหญิง มหาบุโรहित หรือนักบวชชั้นหนึ่ง สิ่งนั้นจะถูก
ประทานให้เพื่อเป็นเครื่องยืนยันฐานะแก่ผู้ที่เป็นตัวแทนแห่งเกียรติอัน
สูงส่งของตน

หลังนักบุญหญิงแห่งอาเรียคนก่อนสูญเสียพลังจากการที่วัตถุศักดิ์สิทธิ์
ถูกชิงไป เมอร์ดีผู้เป็นศิษย์ของเธอจึงได้กลายเป็นนักบุญหญิงคนปัจจุบัน

แต่กระนั้นเธอก็ยังไม่ใช่นักบุญหญิงอย่างสมบูรณ์...

“เนื่องจากมหาวิทยาลัยอยู่ในค่ายศัตรู ข้าจึงไม่สามารถรับสืบทอดตำแหน่ง
ได้อย่างสมบูรณ์ ตัวข้าจึงยังไม่มีวัตถุศักดิ์สิทธิ์ค่ะ”

เธอไม่ได้สูญเสียเครื่องยืนยันฐานะของนักบุญหญิง ทว่ายังไม่ได้รับ
มันมาต่างหาก

“เอาเถอะ เดี่ยวฉันหามาให้เอง”

“...”

หามาให้แล้วชิงมันไปอีกทอด

สำหรับอูจิน ไม่สำคัญว่าเมอร์ดีจะรู้สึกอย่างไร เพราะเขากำลังอารมณ์ดี

ที่การรวบรวมวัตถุดิบสำหรับสร้างเซตไอเท็มของแรชดำเนินไปที่ละชั้น
อย่างราบรื่น แกมฐานที่มั่นก็สร้างเรียบร้อยแล้ว

ในเมื่อประตูได้รับการคุ้มกันอย่างมั่นคงแล้ว ก็ถึงคราวช่วยบูรณะ
อาร์เฟนอย่างจริงจังและสร้างเซตไอเท็มของแรชให้สำเร็จเสียที

แม้ทัศนคติประหารแห่งแรช อันเป็นปริศนาจะยังเป็นปัญหา แต่ค่อยๆ
หาคำตอบไปก็ได้

“งั้นก็มาทำงานในฐานะแนวร่วมพันธมิตรกันเถอะ”

อุจินเปิดร้านค้ามิติขึ้นเมื่อการสร้างฐานที่มั่นเสร็จสมบูรณ์ พื้นที่ส่วนใหญ่
ของภูเขาโครอสได้ร่มเงาของต้นไม้โลกถูกกำหนดเป็นอาณาเขต

“ก่อนอื่นก็สร้างปราสาท...”

อุจินซื้อกำแพงปราสาทแล้วติดตั้งมันที่บริเวณชายแดนของอาณาเขต
ครินนิน!

กำแพงปราสาทโผล่พื้นผิวดินออกมาตั้งตระหง่านราวกับมายากล
ก่อนเชื่อมต่อกันและพัดผ่านไปตามแนวชายแดน ผู้คนต่างเฝ้ามองภาพนั้น
อย่างตกตะลึงในปาฏิหาริย์อันน่าเหลือเชื่อ

“ต้องปรับปรุงถนนด้วย...”

พลังงานของอาณาเขตถูกใช้ไปอย่างรวดเร็ว แต่พลังงานที่เขาสะสม
ไว้ตลอดช่วงที่ผ่านมาไม่น้อยเลยเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อคิดถึงบลัดสโตน
ที่จะรวบรวมได้จากร้านค้าของเมืองฐานและภาชีในอนาคต จะมองว่านี่เป็น
การลงทุนที่ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร

ต้องให้สหพันธ์ตั้งหลักในฐานที่มั่นอย่างมั่นคงเสียก่อนจึงจะสามารถ
ป้องกันตนเองและเก็บภาชีได้ไม่ใช่หรือไม

การจัดสรรฐานที่มั่นให้มีเสถียรภาพนั้นถือเป็นขั้นตอนที่ควรทำอยู่แล้ว
เมื่อกำแพงปราสาทถูกสร้างขึ้นล้อมรอบอาณาเขต พื้นดินหลายแห่ง
ก็ถูกปรับให้กลายเป็นผิวดินโล่งๆ พื้นที่ที่จะเป็นทั้งลานฝึกศิลปะป้องกันตัว
และจัตุรัสของเมืองฐานถูกสร้างขึ้น ตามด้วยถนนใหญ่ขนาดกว้างขวาง
ที่เชื่อมถึงกัน

ต้นไม้หายไป ก้อนหินถูกเคลื่อนย้าย บ้านเรือนหลายหลังและ

สิ่งอำนวยความสะดวกมากมายถูกสร้างขึ้นตามจุดต่างๆ ใช้เวลาไม่นาน หมู่บ้านก็เสร็จสมบูรณ์ และยังมีหมู่บ้านลักษณะเดียวกันนี้ถูกสร้างเพิ่มขึ้นอีกหลายแห่ง

หอสังเกตการณ์ถูกสร้างขึ้นตามจุดสำคัญต่างๆ ของภูเขาโซรอส มีการตั้งค่ายทหารและรั้วไวร์เอ็นที่คอยปกป้องน่านฟ้าเพิ่มอีกถึงสี่แห่ง

ทั้งที่ใช้พลังงานไปจำนวนมหาศาล แต่ยังเหลือพลังงานให้ใช้อีกกว่าครึ่ง “ประมาณนี้ก็น่าจะพอแล้วละมัง”

ช่วงแรกที่ตั้งเขาโซรอสเป็นฐานที่มั่น การจัดส่งเสบียงเคยเป็นเรื่องน่าห่วงที่สุด ทว่าตอนนี้มันกลับไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไป ตราบใดที่มีบลัดสโตนก็สามารถซื้อทุกอย่างได้จากร้านค้าของเมืองฐาน

เหนือสิ่งอื่นใด ไม่จำเป็นต้องใช้ที่นี่เป็นแหล่งซ่อนตัวอีกต่อไป

ที่นี่คือทำเลสำคัญสำหรับการตอบโต้มากกว่าซ่อนตัว หลบหนี หรือต้านทาน ไม่สำคัญว่าจะเตะตาศัตรูหรือไม่ ถึงอย่างไรสนามรบก็ไม่ใช้ที่นี่ แต่จะเปิดฉากขึ้นที่ดินแดนของศัตรูต่างหาก

เมื่ออุจินปิดร้านค้าลงแล้วหันมองไปรอบๆ ก็พบว่าทุกคนต่างกำลังคุกเข่า

แจมินและซองกูเองต่างก็มองมาที่อุจินด้วยสีหน้าตะลึงงันเช่นกัน

“ละ...ลูกพี่ครับ”

ในช่วงเวลาเพียงสั้นๆ ภูเขาโซรอสเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นมากมาย หลายนอย่างเหลือเกิน

“เทพเจ้า...”

อุจินหัวเราะเบาๆ เมื่อได้ยินแจมินพึมพำออกมาอย่างนั้น

หากมีเทพเจ้าอยู่จริง ๆ ละก็ คงไม่ใช่ตัวเขา แต่เป็นเจ้าตัวที่สร้างร้านค้ามิติขึ้นมามากกว่า เขาเป็นเพียงผู้ใช้งานเท่านั้น

ทว่าสำหรับผู้คนที่อาศัยอยู่ในอาร์เพนดูเหมือนจะไม่ได้คิดแบบนั้น

“ทำอะไรของพวกนายนะ”

อุจินถามออกมาอย่างประหลาดใจขณะมองพวกเขาที่คุกเข่าลงพร้อมก้มหน้า

ผู้คนที่นับถือเทพเจ้ากลับกำลังแสดงความเคารพต่อการสรรค์สร้างจาก
ชายผู้ที่เหมาะแก่การทำลายล้างมากที่สุด

“เฮ้ยๆ ลูกขึ้นได้แล้ว”

แม้อุจินจะพูดอย่างนั้น แต่พวกเขาก็ยังไม่ยอมเมยหน้าขึ้น อุจินจึง
กดเสียงต่ำลง

“ถ้าไม่อยากตายก็ลุกขึ้นซะดีๆ”

“ขอรับ...”

เหล่าวีรบุรุษลุกขึ้นยืนพลางสังเกตท่าทีของอุจิน โดยเฉพาะทอริก
ที่ทำตัวไม่ถูกหลังจากเคยใส่อารมณ์กับอุจินเพราะความโกรธไป

“มาทำท่าเคอะเขินแบบนี้ทำไมกัน น่าขุ่นอายซะมิด”

“ก็พอได้เห็นปาฏิหาริย์แห่งเทพผู้สร้างโลกต่อหน้าต่อตา...”

อุจินมองทอริกที่ท้ายประโยคค่อยๆ เสียงแผ่วลงก่อนตะคอก

“ปาฏิหาริย์บ้าบออะไรกัน”

ถ้านี้เป็นปาฏิหาริย์อย่างที่ว่า พวกเจ้าเมืองแห่งมิติของทราเนตไม่
กลายเป็นเทพเจ้ากันหมดหรือ พื้นที่ที่อุจินสามารถปั้นแต่งได้ตามใจเหมือน
ตัวเองเป็นเทพเจ้ามีแค่เมืองฐานที่ตั้งอยู่ใต้อำนาจของตราสัญลักษณ์เท่านั้น

“หืม?”

อุจินประหลาดใจที่อยู่ๆ พลังงานจากหน้าต่างข้อมูลสถานะของเมืองฐาน
ก็ลดลงฮวบฮาบ มันถูกใช้ไปราวครึ่งหนึ่งของส่วนที่เหลือ

หากไม่ใช่อุจินก็มีอีกแค่สองคนที่สามารถใช้พลังงานนั้นได้

นั่นคือบีบีที่รับหน้าที่ดูแลเมืองฐานที่โลกและคิบาที่คอยดูแลป้องกัน
อาณาเขตมิติเท่านั้น

ถ้าอยู่ๆ มีการใช้พลังงานเป็นจำนวนมากอย่างกะทันหันเช่นนี้ อาจ
เป็นการเพิ่มกำลังพลจำนวนมากทดแทนเหล่าทหารรักษาการณ์ก็ได้

วืงงง

ประตูที่ตั้งอยู่หน้าต้นไม้โลกทั้งสองบานเปิดออก

บานหนึ่งเปิดไปยังอาณาเขตมิติ และอีกบานหนึ่งเปิดไปยังฐานที่มั่น
บนโลก

ขณะอุจिनครุ่นคิดครู่หนึ่งว่าจะไปที่ไหนดี ประตุมิติบานหนึ่งก็เปล่งแสง
ก่อนจะมีคนเดินออกมา

“เอ๊ะ? องค์ราชา”

คนที่เดินเรียงแถวออกมาจากประตุมิตินั้นไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นแฮชล
และบลั่งก้า ตามด้วยเหล่าสมาชิกหน่วยแฟนทอม

“อะไรเนี่ย ผังโลกไม่มีเรื่องอะไรใช่ไหม”

“เรื่องเธอครับ ครับ...ไม่มีเรื่องอะไรครับ พวกเราเข้ามาทันทีที่เห็น
ประตูเปิดนะครับ”

ถ้าฐานที่มั่นที่โลกปลอดภัย ผังที่ใช้พลังงานไปคืออาณาเขตมิติอย่างนั้น
เธอ

“โอเค ไปพักกายแล้วก็เตรียมตัวออกปฏิบัติการซะ”

“ครับ”

อุจिनหันไปมองเมอร์ดี

“ฉันจะแวะไปอาณาเขตแป๊ะหนึ่ง เธอช่วยจัดการเจ้าพวกนั้นกับ
รอบๆ นี่แล้วรวมกำลังสหพันธ์ให้ที”

“อา...”

หลังอุจिनเดินเข้าประตุมิติผ่านไปยังอาณาเขตมิติ นักบุญหญิงกลับ
ใจเต็นแรงด้วยความรู้สึกไม่สบายใจบางอย่าง

ขอให้กลับมาอย่างปลอดภัยด้วยเถิด

นักบุญหญิงไม่อาจบอกได้ว่าความกังวลที่ค้ำแน่นอยู่ในอกของเธอนั้น
เป็นความรู้สึกต่ออาร์เฟนหรือต่อคังอุจिनกันแน่

78

กึ่งระเบิดกลางอากาศ

ฟูบ!

เมื่ออุจินมาถึงอาณาเขตมิดิ ปราสาทเก่าแก่ที่ดูไม่ต่างจากปกติก็ปรากฏขึ้นต้อนรับเขา แต่พอเดินออกมานอกปราสาท ทิวทัศน์ของอาณาเขตมิดิที่ได้เห็นกลับต่างออกไป

บ้านหลายหลังถูกไฟไหม้และมีศพกระกระจายเกลื่อนทั่วบริเวณ เห็นได้ชัดว่าเกิดจากการตั้งรับผู้มาเยือนที่เข้ามาทำลาย

เมื่อเห็นซากศพกระจัดกระจายที่ยังไม่ถูกจัดการ เหล่าทหารที่สัณจรไปมา และบ้านเรือนที่ถูกทำลาย ก็พออนุมานได้ว่าการต่อสู้ที่นั่นเพิ่งสิ้นสุดลงไม่นานนัก

“คิบา”

“องค์ราชา”

คิบาที่ปรากฏตัวพร้อมกับกระแสนลมสีดำทะมึนคุกเข่าลงตรงหน้าอุจิน

“คงเพิ่งมีผู้มาเยือนที่แข็งแกร่งไม่เบาเข้ามาที่นี่ล่ะ”

“มีการก่อกบฏขึ้นขอรับ”

“กบฏ?”

“พวกผู้ลี้ภัยแห่งมิดิก่อกบฏเป็นครั้งคราว”

“อืม...”

อุจินยกมือลูบคาง

นอกจากสงครามกับเจ้าเมืองอื่นๆ การร่อนสารทำประลอง หรือ

การเข้าทำหายของเหล่าผู้มาเยือนจากทางตันเจียนแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นที่คุกคามอาณาเขตมิติอย่างการก่อกบฏของเหล่าผู้ลี้ภัยแห่งมิติที่อพยพย้ายถิ่นฐานมารวมถึงการปล้นอาณาเขตโดยเจตนา

ความแตกต่างระหว่างผู้ลี้ภัยกับเจ้าเมืองแห่งมิติมีเพียงการที่พวกเขาครอบครองอาณาเขตมิติอยู่หรือไม่เท่านั้น พวกเขาแข็งแกร่งที่ออกร่อนแร่พเนจรมืออยู่ไม่น้อย หากอุจินตัวคนเดียวก็อาจเสียอาณาเขตและต้องร่อนแร่ไปตามมิติได้เช่นกัน

พวกที่ตั้งกองกำลังขึ้นมาและเรียกตัวเองว่าเป็นทหารรับจ้างออกก่อกบฏตามที่ต่าง ๆ ก็มีอยู่มาก สาเหตุที่พวกมันก่อกบฏขึ้นมามีเพียงเรื่องเดียว

ไม่ใช่เพราะว่าพวกมันชั่วร้าย...

“คงเห็นว่าฉันร่ำมือง่ายนั่นสินะ”

“ไม่มีทาง! ใครจะบังอาจมองว่าองค์ราชารับมือได้ง่ายถึงเพียงนั้นกัน”

ศิบาตะโกนลั่นด้วยความโกรธก่อนหันไปมองซาคสพแล้วพูดต่อ

“พวกมันเข้ามาที่นี่โดยเจตนา ดูเหมือนว่าจะเป็นหน่วยทหารรับจ้างที่รื้อเป็นผู้บงการ”

อุจินถอนหายใจ

“ยายนั่นเป็นอะไรถึงเอาแต่หมายหัวฉันตลอดเลยนะ”

สงครามอาณาเขตก็ทำไม่ได้ การทำประลองก็ทำไม่ได้ เพราะอย่างนั้นจึงน่าจะเป็นแผนการที่อีกฝ่ายเล็งช่องโหว่ของอาณาเขตเพื่อส่งลูกสมุนของตัวเองเข้ามา

คำพูดของหล่อนที่บอกว่าเขาไม่มีทางปกป้องโลกซึ่งเป็นดาวบ้านเกิดได้ยังคงก้องอยู่ในหูประหนึ่งเสียงสะท้อน

อาจเป็นเพราะรื้ออยากพิสูจน์คำพูดของตัวเองให้เขาเห็น หล่อนถึงได้คอยระวังความอาร์ดัลของอุจินอยู่เรื่อย ๆ

หากไม่มีเดรินตัวอย่างศิบาละก็ ป่านนี้อาณาเขตอาจถูกปล้นไปจนหมดแล้วก็ได้

หากไม่มีเหล่าข้ารับใช้อันแข็งแกร่งของอุจิน การรุกรานอย่างต่อเนื่องของหล่อนอาจได้ผลในสักวัน

“กว่าจะจัดการพวกมันได้คงตึงมือแยะเลยสินะ”

“ข้าเต็มกำลังพลเข้าไปเล็กน้อย แต่ก็เชื่อว่าจะยากเกินรับมือขอรับ”

อุจินเอียงศีรษะ

“นั่นพลังงานหายไปไหนล่ะเนี่ย”

หากจะเช็กประวัติการใช้พลังงาน แค่นั่งบนบัลลังก์แล้วเปิดหน้าต่าง
การจัดการอาณาเขตขึ้นมาดูก็รู้แล้ว ทว่าคิบากลับโพล่งออกมาขณะเห็นอุจิน
ทำท่าจะหันหลังกลับ

“ข้าอยากออกวิ่งในสนามรบร่วมกับองค์ราชา”

“...”

อุจินหันมองคิบา

เขาสัมผัสได้ถึงความปลอดภัยอย่างแรงกล้าของเดธไนต์รูปร่างใหญ่โต
ตรงหน้านั้น มีผู้มาเยือนเพียงหยิบมือเท่านั้นที่จะฝ่าด่านเจี้ยนเข้ามาโจมตี
ถึงอาณาเขตมิติอาร์ดัล และถึงแม้จะมีการกบฏเกิดขึ้นบ้าง แต่ก็น้อยมาก
จนนับครั้งได้

หน้าที่ของหัวหน้าหน่วยป้องกันอาณาเขตนั่นน่าเบื่ออย่างยิ่งสำหรับ
คิบา ทำให้อุจินคิดขึ้นมาว่าที่ผ่านมาเขาปล่อยปละละเลยอีกฝ่ายมากไป
หรือเปล่า

“ก็ได้ ฉันจะเปลี่ยนคนมาแทนให้”

“ข้าจะละเลงเลือดให้ทั่วสนามรบขององค์ราชา!”

วจาโอ้อวดสมเป็นคิบาที่เป็นทั้งตำแหน่งแนวหน้าในกองทัพอมตะและ
เดธไนต์ที่แข็งแกร่งที่สุด

“ฉันภูมิใจข้อนั้นนะ”

อุจินหัวเราะเบาๆ ขณะเหลือบมองคิบา

“เดี๋ยวฉันจะหาตัวแทนมาเปลี่ยนให้ รออีกนิดแล้วกันนะ นายจะไป
กับฉันในสนามรบครั้งนี้”

“ข้าจะรอคำสั่งจากองค์ราชา!”

อุจินเข้าไปในปราสาทเจ้าเมืองแล้วนั่งลงบนบัลลังก์

“ไหนดูซิ”

พลังงานจำนวนไม่น้อยถูกใช้ไปกับการเสริมกำลังทหาร ดังนั้นการเก็บภาษีในอาณาเขตและฐานที่มั่นอาจก่อให้เกิดความขัดแย้งได้เช่นกัน อย่างไรก็ตามรายรับรายจ่ายเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่คาดการณ์ได้ เขาจึงไม่ต้องใช้เวลานานในการทำความเข้าใจต้นสายปลายเหตุของพลังงานที่ไหลออกจำนวนมากในคราวเดียว

“บีบีเอง”

พลังงานถูกใช้ไปกับค่าใช้จ่ายในการปรับปรุง ‘บีบีแคสเซล’ เมืองฐานบนโลกที่เขามอบหมายให้บีบีดูแลเป็นจำนวนมากพอควร

อย่างไรก็ตาม พลังงานของอาณาเขตก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อยู่แล้ว

เมื่อคิดว่าในอนาคตจะสามารถรวบรวมบลัดส์โตนจากฐานที่มั่นบนโลกได้เช่นกัน พลังงานที่เสียไปประมาณนี้ก็ยังพอให้รู้สึกเอ็นดู เพราะถือว่าน้อยกว่าครั้งหนึ่งที่อุจินใช้ก่อตั้งฐานที่มั่นบนภูเขาไซรอสที่ดาวอาร์เฟน

“ไปดูสักหน่อยแล้วกัน”

อุจินกล่าวว่าพลังงานที่อยู่ๆ ก็ไหลออกพรวดๆ นั้นจะเป็นการเสริมกำลังทหารเพราะถูกศัตรูรุกรานอย่างกะทันหัน

เขานึกถึงเลวแวนหนึ่งว่าจะกลับไปยังอาร์เฟนเลยดีไหม แต่ก็เกิดสงสัยขึ้นมาว่าที่นั่นจะเปลี่ยนแปลงไปมากน้อยแค่ไหน อุจินจึงเดินเข้าประตูมิติไปยังบีบีแคสเซล

พีบ

ทรงรูปแมวหาบ็อกสะบัดอย่างแรงเมื่อถูกลมพัด หลังก้าวออกมาจากประตูมิติ อุจินก็ต้องเอียงศีรษะด้วยความประหลาดใจ

“เปลี่ยนไปเยอะเลยแฮะ”

สิ่งปลูกสร้างมากมายตั้งเรียงรายอยู่บนดาดฟ้าเรือจนเรียกได้ว่าเป็นหมู่บ้านขนาดย่อม บดบังทัศนียภาพของดาดฟ้าเรือที่เคยเปิดโล่ง

สิ่งปลูกสร้างบางส่วนก็เป็นแบบทันสมัย บางส่วนก็มีรูปแบบคล้ายกับที่อาร์ดัล ให้ความรู้สึกเหมือนเดินไปตามถนนของเมืองที่ไม่คุ้นเคย

“บีบี”

“นายท่าน!”

ควันลีดำระเบิดปั้ง ตามด้วยบีบีที่ปรากฏตัวออกมาตามเสียงเรียกของอุจิน

“เหะๆ เป็นยังไงบ้างเจ้าคะ”

“ก็...เหมือนที่คิดไว้แหละนะ”

“เหะๆ”

เมื่อนึกย้อนไปว่าบีบีตกแต่งอาร์ตครั้งแรกอย่างไร ก็พอคาดเดาสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้พอควร แต่เขาไม่ได้ให้สิทธิ์เพื่อให้เจ้าตัวนำพลังงานทั้งหมดไปซื้อคาเฟ่หรือร้านค้าต่าง ๆ เสียหน่อย

“แล้วกองกำลังรักษาการณ์ล่ะ”

เป้าหมายที่สำคัญที่สุดของฐานที่มั่นแห่งนี้คือการเป็นป้อมปราการเคลื่อนที่

สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการป้องกันเพื่อความปลอดภัยเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด เรื่องนั้นไม่อาจละเลยได้อย่างเด็ดขาด และตัวบีบีเองก็รู้ดี

“ข้าจัดไว้ชุดใหญ่ไฟกะพริบเลยเจ้าคะ”

“...”

ดูจากที่เจ้าตัวพุดออกมาด้วยท่าทางภูมิใจ แสดงว่าคงลงทุนกับสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการป้องกันไปมาก พลังงานถึงได้ลดลงฮวบฮาบขนาดนั้น

เทียบกับภูเขาโครอสแล้ว เรือบรรทุกอากาศยานลำนี้มีพื้นที่น้อยนิดเหลือเชื่อ เห็นว่าใช้พลังงานไปราวครึ่งหนึ่งของการก่อสร้างฐานที่มั่นโครอสเพื่อปรับปรุงที่นี่ เขาก็แอบคาดหวังอยู่หน่อยๆ

“นายท่าน ตามข้ามาสิเจ้าคะ”

บีบีดูตื่นเต้นเหมือนเด็กน้อยกำลังอวดของเล่นที่ตัวเองประดิษฐ์ขึ้น อุจินตามเธอขึ้นมายังหอคอยคลุม ระหว่างนั้นก็ได้พบกับมินซาน

“อะ...องค์ราชา!”

“เป็นอะไรนะ ไม่สบายตรงไหนหรือไง”

อุจินเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วงขณะมองมินซานที่มีใบหน้าซีดเขียว

เขาทำหน้าวิงวอนหวั่นไหว

“อะ...ผมกลัว...”

“โฮ้ เมาเร็วหรือไงกัน”

จะว่าไป แรงสั่นสะเทือนที่รู้สึกอยู่ในขณะนี้เหมือนเรือบรรทุกอากาศยานกำลังมุ่งหน้าไปที่ไหนสักแห่ง

“อะ...ถ้าเป็นแค่อาการเมาเรือก็ดีสิครับ แต่ว่า...อึก...”

มินซานรีบเอามือปิดปากแล้ววิ่งหายไปอย่างรวดเร็ว อุจจาระไหลเล็ดเล็กน้อยก่อนหันมาถามบีบี

“นี่กำลังจะไปไหนกันนะ”

“กำลังมุ่งหน้าไปที่กรุงโซลเพื่อขนย้ายให้หมดในคราวเดียวเจ้าคะ ตอนนีเรากำลังผ่านแดจอนนะเจ้าคะ”

“อืม ถ้าขนย้ายได้หมดในคราวเดียวก็ดี...แดจอนนั่นแหละ”

“เจ้าคะ แฮะๆ ข้าซ่อมแซมส่วนที่พังเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้เลยกลับมาบินได้อีกครั้งเจ้าคะ”

“...”

“ส่วนที่พัง?”

ถึงเรือจะถูกต่อขึ้นมานานมากแล้วก็จริง แต่ก็ไม่น่ามีส่วนไหนชำรุดเสียหาย...อุจจาระขึ้นไปยังหอควบคุมแล้วมองออกไปด้านนอกหน้าต่าง ก็ซซซซ!

เสียงคำรามที่ได้ยินทะลุหน้าต่างเข้ามานั้นเป็นของพวกไวเวอร์น เฉพาะที่บินอยู่เหมือนกำลังคุ้มกันรอบเรือบรรทุกอากาศยานก็มีมากถึงสิบสองตัว โดยมีชาวเผ่าที่ดูไม่ค่อยเหมือนมนุษย์นั่งอยู่บนหลังพวกมัน

“ชาวเผ่าลาติมีพรสวรรค์โดดเด่นมากด้านการเป็นไวเวอร์นไรเดอร์ ข้าสั่งให้พวกเขาคอยลาดตระเวนรอบๆ เพื่อคุ้มกันและสังเกตการณ์เจ้าคะ”

บีบียังคงสาธยายความภาคภูมิใจของตัวเองต่อไป

“แล้วข้ายังติดตั้งปืนใหญ่ที่สามารถยิงได้ทุกทิศทางด้วยเจ้าคะ ช่างฝีมือโน้มน้าวสร้างขึ้นมาใหม่โดยนำเทคนิคของโลกมาปรับใช้ด้วย ตอนนี้อย่างไม่มีชื่อนายท่านช่วยตั้งให้หน่อยได้ไหมเจ้าคะ”

“...”

บีบีพูดพร้อมเปิดโฮโลแกรมขึ้นมาตรงหน้า จากนั้นก็แสดงแบบแปลนโครงสร้างทั้งหมดของเรือบรรทุกอากาศยานที่ได้รับการปรับปรุง

เฉพาะปืนใหญ่ที่ติดตั้งจนแน่นเอียดทั้งซ้ายขวาหน้าหลังก็มีรวมกันถึงร้อยยี่สิบกระบอกเข้าไปแล้ว

ปัญหาคือกระบอกปืนใหญ่เหล่านั้นไม่ได้หันออกไปรอบข้างเพียงเท่านั้น แต่ยังชี้ลงเบื้องล่างอีกด้วย

ดูแล้วเหมือนแม่นยำถูกพลิกให้บนลงล่างอย่างไรรายงานนั้น

“มีลานบินไวเวิร์นที่สามารถระดมพลได้ทุกเมื่ออยู่ด้านนั้นด้วยนะเจ้าคะ”

พอหันมองออกไปนอกหน้าต่างตามที่บีบีชี้ให้ดู ก็เห็นว่าด้านหนึ่งของคานฟ้าเรือถูกเว้นว่างเอาไว้ไม่มีสิ่งปลูกสร้าง แต่กลับมีเนินเขาที่ดูแปลกตาเหมือนย้ายเอาภูเขาเล็กๆ มาตั้งไว้อยู่ตรงนั้น

พวกไวเวิร์นนอนขดพักผ่อนกันอยู่ทั่วบริเวณ เท่าที่สายตามองเห็นก็เหมือนจะมีเกินสี่สิบตัวเข้าไปแล้ว

“มีกี่ตัวนะ”

“รวมไวเวิร์นที่ออกลาดตระเวนด้วยทั้งหมดก็หนึ่งร้อยเจ็ดตัวเจ้าคะ”

บีบีแหงนหน้ามองอุจินพร้อมทำตาเป็นประกายวิบวับด้วยใบหน้าเหมือนกำลังถามว่า “ข้าเก่งใช่ไหมเจ้าคะ”

“...”

เพราะเขาขอไว้ว่าให้ช่วยจัดการดูแลเรื่องการป้องกันป้อมปราการเจ้าตัวจะจัดการป้องกันระดับนี้ให้ก็ไม่แปลก แต่ว่า...

“ตอนนี้เราบินอยู่บนฟ้ากันใช่ไหม”

“ใช่เจ้าคะ”

เมื่อเห็นอุจินนิ่งเงียบโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า บีบีจึงตั้งท่าจะเผยเรื่องที่เก็บซ่อนเอาไว้ออกมา

“อืม...เหมือนว่าเราจะมีเครื่องอาวุธป้องกันป้อมปราการไม่พอและอยู่ระหว่างการพัฒนาเพิ่มอีกสองสามอย่างเจ้าคะ และถึงจะมีการใช้พลังงานไปบ้าง แต่ขณะนี้ก็อยู่ระหว่างเตรียมการใช้งานมาป้องกันอย่างต่อเนื่อง

เพื่อเตรียมรับมือการโจมตีของศัตรู...”

“อา ไม่ต้องเล่าแล้วก็ได้”

อุจินวางมือแปะบนหัวบีบี

นี้อาจเป็นการลงทุนที่มากเกินไป แต่ถ้าเกี่ยวกับความปลอดภัยของครอบครัวแล้วละก็ นับเป็นเรื่องที่เขายินดียิ่ง

“ทำดีมาก”

“ฮ่า ๆ”

อุจินลูบหัวบีบีแล้วมองออกไปยังทิศทางที่อยู่นิโกลีฟัน รู้สึกตาพร่า เพราะแสงอาทิตย์ที่ลอดผ่านหมู่เมฆเหนือไวกเวิร์นที่โผนิน

คิดได้อย่างไรว่าจะทำเรือบรรทุกอากาศยานให้เป็นป้อมปราการกลางเวหา...

มุมนปากอุจินยกยิ้ม

“ฉันภูมิใจมากเลย”

หากต้องการหลีกเลี่ยงจากวิกฤตการณ์ ท้องฟ้าไม่ดีกว่าทะเลที่มีข้อจำกัดหรอกเหรอ

บีบีเองก็พลอยหัวเราะร่ากับคำชมของอุจินไปด้วย

ฐานที่มั่นโซรอส

การกวาดล้างมอนสเตอร์ในบริเวณโดยรอบใกล้จะเสร็จสิ้นแล้ว ประชากรในฐานที่มั่นค่อย ๆ เพิ่มขึ้นจากการเข้าร่วมของบรรดาผู้รอดชีวิตในบริเวณนี้ ทำให้งานที่ซงกูและแจมินต้องทำลดน้อยลงไปด้วย

มอนสเตอร์ที่ปรากฏเป็นเพียงระดับต่ำจึงไม่จำเป็นต้องลงมือด้วยตัวเอง พวกเขาปล่อยให้เจ้าหน้าที่ของชาวดาวอาร์เฟนและหน่วยแฟนทอมที่ยังขาดประสบการณ์สู้รบจริงเป็นฝ่ายจัดการ

ตอนอยู่ท่ามกลางการต่อสู้ที่อันตรายก็รู้สึกอยากพัก แต่พอได้พักเข้าจริง ๆ พวกเขากลับรู้สึกเบื่อเสียอย่างนั้น

“อา เมื่อไหร่ลูกพี่จะมานั่นนะ”

“นั่นสิครับ พี่เองก็ดูเหมือนจะชินกับการคอยดีนรอนเอาชีวิตรอดแล้ว

นะครับ”

“ชินอะไรงันเล่า”

ซองกุกดูปลายจมูกที่อยู่ๆ ก็รู้สึกแน่นขึ้นมา

แจมินพูดต่อ

“ผมเคยอ่านมาจากหนังสือ เขาบอกว่าถ้าอยู่ๆ ทาสได้รับอิสระขึ้นมา
กะทันหัน พวกเขาจะปรับตัวไม่ได้จนต้องยอมจองจำตัวเองอีกครั้งหนึ่ง
นะครับ”

“ฉันเป็นทาสหรือไง”

“ถึงไม่ใช่อย่างนั้นก็เถอะ...”

“ไอ้เด็กนี้ ได้ทีละเอาใหญ่เลยนะ”

แจมินแสดงสีหน้ารู้สึกผิดเมื่อได้ยินซองกุกพูดอย่างนั้น

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะพูดให้พี่รู้สึกไม่ดีหรอกนะครับ...”

“อา ว่าไปแล้วก็คิดถึงท่านเซนนิเหมือนกันนะ”

“...”

ทาสซัดๆ เลยแบบนี้

แจมินจ้องมองไปหน้าด้านข้างของซองกุกด้วยสีหน้าเหลือเชื่อ ทั้งที่
เจอเรื่องเลวร้ายถึงขนาดนั้นแต่ดันบ่นคิดถึงอีกฝ่ายอย่างนั้นเธอ...เป็น
พวกมาโซคิสต์¹ หรือเปล่าเนี่ย

“อา อยากกินรามยอนกับคิมบับจังเลย”

“นั่นสิครับ”

แจมินเห็นด้วยกับคำพูดของซองกุก ใช่ว่าพวกเขาจะกินอาหารของ
อาร์เพนไม่ได้ อาหารที่ซื้อจากฐานที่มั่นก็พอกินได้อยู่หรอก แต่ซองกุก
และแจมินที่โปรดปรานอาหารบ้านเกิดของตัวเองย่อมคิดถึงข้าวขึ้นมาเป็น
ครั้งคราว โดยเฉพาะรามยอนที่กินเป็นประจำ แค่นี้ก็ถึงกับน้ำลายสอแล้ว

“กลับไปโลกกันสักแปดไหม”

¹ ความรู้สึกพึงพอใจเมื่อตัวเองได้รับความเจ็บปวดทางร่างกายและจิตใจ โดย
มักเกี่ยวข้องกับเรื่องความทุกข์ทางเพศ

“เดี๋ยวพี่อุจिनก็ดูแลอาหารอกรับ”

“...จันทน์ๆ กันไปก่อนเถอะนะ”

ของกุดัดลินใจแล้วว่าถ้าอุจिनกลับมาละก็ ต้องถามให้ได้ว่าพวกเขาจะสามารถกลับไปทีโลกบ่อยๆ ได้ไหม เจ้าตัวทั้งคำสั่งไว้แค่ให้พวกเขาจัดการเก็บกวาดมอนสเตอร์บริเวณรอบๆ ลานที่มัน ทั้งสองจึงรู้สึกว่างเปล่าสุดๆ เพราะไม่มีอะไรให้ทำ

ของกุดัดลินก็เหมือนเป็นนักเรียนที่ทำการบ้านเสร็จเรียบร้อยแล้วอย่างไรรออย่างนั้น

ตอนนั้นเอง ราชินีเอลฟ์ อิทาซากิเดินเข้ามาหา

“วีรบุรุษจากดาวโลกกำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่หรือ”

สำหรับอุจिन อิทาซามักทำตัวหยาบกระด้างและคอยระแวงระวังอยู่ตลอดเวลา แต่พฤติกรรมนั้นจะอ่อนลงเมื่อเป็นของกุดัดลินและแจมิน ในทางกลับกันเธอค่อนข้างเป็นมิตรกับพวกเขาด้วยซ้ำ

“อ๊ะ อิทาซา กำลังคุยเรื่องรามยอนกันอยู่นะครับ”

“รามยอนนั่นหรือ”

“ครับ เป็นอาหารเมนูเส้น รสชาติอร่อยสุดๆ ไปเลยครับ เป็นเมนูของโลกเลยหากินที่นี้ไม่ได้ล่ะครับ”

“อืม...เห็นว่าดาวโลกยังชิงโครไนซ์ไม่สมบูรณ์สินะคะ”

“ใช่ครับ”

“เข้าใจขึ้นมาว่าถ้าชิงโครไนซ์เสร็จสมบูรณ์แล้วจะสามารถซื้อสิ่งของโลกได้จากร้านค้าล่ะคะ”

ร้านค้ามิติที่มีทุกอย่าง

แม้จะมีสิ่งของจากอาร์เฟนที่ชิงโครไนซ์เสร็จสมบูรณ์วางขายในร้านค้า แต่กลับยังไม่มีสิ่งของจากโลก

แน่นอนว่าถึงจะมีของที่คล้ายๆ กันอยู่ก็เถอะ...

“เอ๊ะ? จันทน์ถ้าชิงโครไนซ์แล้ว คราวนี้สิ่งของจากโลกก็จะผ่านประตุมิติเข้ามาได้ด้วยสินะครับ”

“ก็อาจจะเป็นไปได้ค่ะ”

ซองกูเอียงศีรษะหลังได้ยินคำพูดของแจมิน

“ว้าว...ถ้าเป็นอย่างนั้น พี่อยากเอาอะไรมาที่นี่เธอครับ”

“ฉันอยากเอาเธอมา”

“ของผมเป็นคอมพิวเตอร์ครับ”

อิทาซาที่ฟังการสนทนาของทั้งสองอยู่นั้นเอ่ยถามด้วยดวงตาที่เปี่ยมไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“ที่โลกคงมีสิ่งของที่เลิศล้ำอยู่มากทีเดียวเลยสินะคะ”

“แน่นอนครับ”

“เมื่อถึงตอนนั้นข้าเองก็อยากลิ้มรสอาหารของโลกด้วยเช่นกัน”

“ตอนนั้นผมจะเลี้ยงรามยอนคุณเองครับ”

“โอ้! รามยอนนั้นหรือ ข้าจะตั้งตารอนะคะ”

ซองกูยืมอย่างมีเลศนัยขณะมองอิทาซาที่ตื่นเต้นออกหน้าออกตา

“มีรามยอนรสเลิศที่ชื่อว่า ‘รามยอนนกเผ็ด’ อยู่ด้วยนะครับ ผมจะเลี้ยงคุณให้ได้เลย”

“...”

ดวงตาของแจมินลั่นไหวด้วยความไม่สบายใจหลังได้ยินคำพูดของซองกู เขาเหลือบมองอิทาซาก่อนพบเข้ากับสีหน้าตื่นเต้นดีใจของเธอ ภาพของอิทาซาที่แย้มยิ้มอย่างบริสุทธิ์ใจปะทะกับซองกูที่ประดิษฐ์รอยยิ้มเสแสร้งเต็มที่

“ข้าอยากลองทานดูจริง ๆ ค่ะ”

“หึ ๆ ผมเองก็อยากเอาไว้กินเหมือนกันครับ”

ปีศาจ...พี่ซองกูกลายเป็นปีศาจไปแล้ว

แจมินส่ายหน้าไปมาอย่างจนปัญญา

อุจินมองบีบีแคสเซลที่ฉายขึ้นมาเป็นภาพโฮโลแกรมคร่าว ๆ ก่อนพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

บีบีจัดการทุกอย่างด้วยตัวเองได้ดีจึงไม่จำเป็นต้องกังวลอะไรมากนัก แค่ต้องคอยเติมพลังงานอยู่เรื่อย ๆ เพื่อไม่ให้พร่องไปจนหมดก็พอ

การลงทุนเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าพลังงานถูกใช้ไปจนหมดก็จะส่งผลให้
ไม่อาจดำเนินการใดๆ ไม่ว่าจะเติมกำลังพลหรือปฏิบัติการอื่นๆ ได้เลย มี
เจ้าเมืองจำนวนนับไม่ถ้วนที่ล้มเหลวในการจัดการจนต้องเสียอาณาเขตมิติไป

“ต่อไปก็ทำแบบนี้แหละนะ ต้องปกป้องฐานที่มั่นเอาไว้ให้ได้ไม่ว่า
จะเกิดอะไรขึ้น”

ทั้งเพื่อครอบครัวและเพื่อการกลับมาของอุจิน

“เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ”

ขณะอุจินกำลังจะลุกออกไป บีบีมองไปที่โฮโลแกรมก่อนตะโกน
บอกเขา

“เอ๊ะ? นายท่าน เกิดดันเจี้ยนเบรกอีกแล้วเจ้าค่ะ”

พูดไม่ทันขาดคำ เขาเห็นคนสองคนเดินเข้ามาพร้อมเสียงฝีเท้ารีบเร่ง
กัปตันเรือบรรทุกอากาศยาน พักกิลซู และโนซัมผู้รับผิดชอบด้าน
แผนงานและซ่อมบำรุง

“ผมมาพบองค์ราชาครับ!”

“ขอทักทายท่านเจ้าเมืองขอรับ”

อุจินหันขวับกลับมามองคนทั้งคู่ที่ปรากฏตัวขึ้นด้วยท่าที่ร้อนรน

“ดูข้างล่างนั่นได้ไหม”

“ครับ!”

พักกิลซูรีบเปิดแผนที่ใต้เรือบรรทุกอากาศยานขึ้นบนหน้าจอหอคอยคุ้ม
กันที่ เมื่อขยายหน้าจอก็ทำให้มองเห็นภาพที่มีความละเอียดสูงได้อย่างชัดเจน

“ประมาณสามแห่งใช้ไหมนะ”

มินซานกลับเข้ามายังหอคอยคุ้มทั้งใบหน้าที่ยังหม่นหมอง ก่อนตอบรับ
คำพูดของอุจินด้วยน้ำเสียงอ่อนระห้อย

“ช่วงนี้มีเหตุดันเจี้ยนเบรกโดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้าเกิดขึ้น
บ่อยครั้ง แต่สถานการณ์ในเกาหลีค่อนข้างเป็นปกติครับ”

“แล้วที่อื่นล่ะ”

“ที่เกาหลี การกวาดล้างไม่เคยล่าช้าเกินหนึ่งวัน แต่ในหลายประเทศ
เคยมีเหตุที่พวกมอนสเตอร์เข้ายึดครองสิ่งปลูกสร้างสำคัญๆ เป็นเวลา

หลายชั่วโมงอยู่ข้างครับ”

อุจินเลิกคิ้ว

“มีฐานที่มั่นเกิดขึ้นข้างใหม่”

“ยังไม่มีครับ แต่มีพวกที่พยายามจะทำอย่างนั้นอยู่บ่อยครั้งครับ”

“หมายความว่ายังไง”

“มีการเคลื่อนไหวเพื่อสนับสนุนการสร้างฐานที่มั่นในจินครับ”

“ทำไม”

“คาดว่าน่าจะมีเป้าหมายอยู่ที่ขึ้นส่วนมิติครับ”

“หุ”

อุจินเดาะปากก่อนหลับตาลง

เขาคาดการณ์ไว้แล้วว่าจะเป็นแบบนี้ ต่อให้พร่าพูดเรื่องการปกป้อง
คุ้มครองโลกและความสงบสุขของมนุษยชาติสักแค่ไหน มนุษย์ก็คือสิ่งที่
ขับเคลื่อนด้วยความโลภอยู่ดี แม้ว่าท้ายที่สุดจะรู้ว่ามันเสียเวลาชีวิตและ
เปล่าประโยชน์แค่ไหนก็ตาม

ถึงแม้ว่าการปกป้องโลกและปกป้องครอบครัวก็อาจเป็นความโลภ
ของเขาด้วยก็เถอะ แต่ว่า...

เขาสัมผัสได้ว่าเหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว

“เอาเป็นว่าเราคงต้องเริ่มจัดการจากข้างล่างนี้กันก่อน”

“นายท่านกำลังยุ่ง ให้ข้าจัดการเถอะเจ้าคะ!”

“เธอน่ะเหรอ”

อาจเป็นเพราะไม่ได้อยู่ด้วยกันในสนามรบมานานมากแล้ว เลเวลของ
บีบีจึงไม่สูงเท่าไรนัก หากพรวดพราดออกไปกวาดล้างโดยไม่ระวัง เจ้าตัว
อาจบาดเจ็บได้...

“ใช้เมืองฐานนี้โจมตีก็ได้เน่เจ้าคะ”

“อา...”

อุจินพยักหน้า ที่นั่นเป็นเมืองฐานที่เคลื่อนที่ได้

เขาตัดสินใจตั้งฐานที่มั่นบนเรือบรรทุกอากาศยานเพื่อหลีกเลี่ยง
การรุกรานของศัตรูที่ยากจะรับมือ แต่มันกลับแหวกว่ายอยู่บนท้องฟ้า

แทนที่จะเป็นท้องทะเลไปเสียแล้ว

อาวุธที่ติดอยู่กับฐานที่มั่นและกำลังทหารไม่ได้มีไว้สำหรับการป้องกัน
ป้อมปราการลอยฟ้าเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้ในการโจมตีฐานที่มั่นหรือศัตรู
ได้อีกด้วย

“ความคิดไม่เลวนะ”

“ให้ข้าทำได้ใช่ไหมเจ้าคะ”

“ได้ ฉันจะให้เธอทำ”

ถึงอย่างไรเหตุดันเจี้ยนเบรคที่คาดการณ์ไม่ได้ก็จะต้องเกิดขึ้นอย่าง
ต่อเนื่อง ซึ่งอุจินไม่อาจไล่จัดการไปที่ละแห่งได้

หากเป็นสิ่งที่อุจินต้องทำ ก็จะต้องเป็นเรื่องที่มีเพียงเขาเท่านั้นที่ทำได้
โดยไม่สามารถมีใครมาแทนที่

ทัศนัประหารแห่งแตรซ

เขาต้องไขปริศนานั้นให้ได้

เพื่อจะทำอย่างนั้น เขาต้องเริ่มจากรวบรวมเซตไอเท็มของแตรซที่
อาจเป็นเบาะแสให้ครบเสียก่อน

ที่ที่เขาควรจะอยู่ตอนนี้คืออาร์เฟน ไม่ใช่โลก

“บีบี”

“เจ้าคะนายท่าน!”

“ห้ามเสียฐานที่มั่นไปเด็ดขาดนะ”

“ให้เป็นหน้าที่ข้าเองเจ้าคะ!”

อุจินลูบหัวบีบีอีกครั้งก่อนเดินเข้าประตูมิติไปยังอาร์เฟน

“หึๆ มาเริ่มกันเลยไหมเจ้าคะ”

บีบีหัวเราะขณะมองไปยังหน้าจอด้านล่างหอคอบคุม

ร้านขายอาหารว่างใกล้สถานีแดงจอน

นักเรียนมัธยมปลายสามคนที่กำลังกินต็อกบกก็เอ่ยนามเมื่อเห็น
กลุ่มผู้ปลุกพลังที่พบเจอได้ง่ายๆ บริเวณใกล้สถานีรถไฟใต้ดิน

“เฮ้อ... ถ้าฉันได้ปลุกความสามารถขึ้นมาสักอย่างเหมือนเขาบ้าง

ชีวิตคงพลิกผันน่าดูเลย”

“หึ ปลุกพลังอะไรกัน ไปซื้อลอตเตอรี่เถอะไป แบบนั้นยังจะมีความเป็นไปได้มากกว่าเลย”

“อา ไอนี้ ใครจะไปรู้ชะตาชีวิตตัวเองกันละ คอยงูหัวหงอกสีก็เพ็ง ปลุกพลังเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง สุดท้ายจะตาย”

“กินะ”

สำหรับเด็กนักเรียนสมัยนี้ การปลุกความสามารถนับเป็นโชคดีเสียจน การถูกรางวัลลอตเตอรี่เทียบไม่ติด ไม่มีชายที่ปราศจากความทะเยอทะยาน นั้นใด ก็ไม่มีเด็กคนไหนปราศจากจิตใจของวีรบุรุษนั้นนั้น

“เฮ้ยๆ ถึงยังงี้ผู้ปลุกพลังก็เป็นได้แค่กรรมกรอยู่ดี กรรมกรนะ”

“งาน 3D² นะเธอ”

ผู้ปลุกพลังระดับต่ำก็ไม่ต่างอะไรกับดาราที่ไม่ได้รับความนิยม แต่ไม่ว่าจะเหนื่อยยากและต้องฝึกหนักสักเพียงไหน ก็ไม่มีใครที่ไม่อยากเป็นดารา

“นี่ ถ้าปลุกความสามารถขึ้นมาได้ก็ลองไปสัมภาษณ์ที่อาร์ตสตูดิโอได้นี้ ดูจากคราวนี้เหมือนจะเลือกไปแต่พวกไม่ได้เรื่องด้วยซ้ำนะ”

“แหม เขาก็คงมีอะไรปิดไว้แน่แหละ”

“ใช่เลย ไม่ใช่โรงงานอะไรซะหน่อย เข้าไปแค่วันก็สร้างผู้ปลุกพลังระดับสูงออกมาได้แบบนั้นมันเป็นไปได้เธอ”

นี่เป็นหลักการทั่วไป ผู้ปลุกพลังเหล่านั้นคงมีศักยภาพบางอย่างที่ซ่อนอยู่จึงถูกรับเลือกเข้าไป และได้รับความช่วยเหลือให้ศักยภาพนั้นเบ่งบาน ไม่ใช่หรือไ

“จ้ะเธอ...”

มินแจที่ฝันอยากเป็นผู้ปลุกพลังยกมือเกาแก้ม

“เฮ้ย นายเรียนเก่งออกขนาดนี้จะมาอยากเป็นผู้ปลุกพลังอะไรกันล่ะ”

² ย่อมาจาก Difficult, Dirty และ Dangerous หมายถึงงานที่ยากลำบาก สกปรก และอันตราย

ไม่ว่าจะในอดีตหรือปัจจุบัน แม้การเรียนอาจไม่ใช่ตัวชี้วัดที่แน่นอน แต่มันก็ไม่ต่างอะไรกับปัจจัยพื้นฐานที่สุดข้อหนึ่งของการประสบความสำเร็จในชีวิต กระทั่งในโลกที่มีพวกมอนสเตอร์ออกอาละวาดแบบนี้ก็ตาม

ไม่สิ เพราะเป็นโลกแบบนี้จึงมีความสำคัญมากขึ้นไปอีก

“เฮ้อ...กินนี่เสร็จแล้วไปสถาบันกวดวิชากันเถอะ”

มินแจและเพื่อน ๆ รีบยึดถือคบกกี้และซองทอดเข้าปาก ขณะที่พวกเขากำลังจะลุกจากที่นั่งแต่กลับต้องหยุดชะงักไป ไม่สิ รวากับถูกแซ่แข็งเสียมากกว่า

กรรรร!

นี่คือโลกที่พวกมอนสเตอร์กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน

แต่หากต้องเผชิญหน้ากับพวกมันที่เคยเห็นแต่ในโทรทัศน์มาตลอด จะรู้สึกแบบไหนกันนะ

โหกกกก!

สัตว์ประหลาดตัวใหญ่ยักษ์เงื้อมบางสิ่งที่ไม่รู้ว่าเป็นค้อนหรือกระบองเหล็กขึ้นสูงพร้อมทำท่าจะพาดลงมา

“นะ...หนีเร็ว!”

การอำปากที่แข็งแกร่งเพื่อตะโกนออกไปนั้นเป็นตัวเร่งปฏิกิริยาหรือเปล่า ร่างกายของเพื่อน ๆ เขาจึงกลับมาขยับได้อีกครั้ง

ตึง ตึง!

มันดูน่าเกรงขามสมกับขนาดร่างกายอันใหญ่โต แต่การวิ่งไล่เป้าหมายกลับทำได้ค่อนข้างช้า มินแจและเพื่อน ๆ วิ่งออกไปอย่างเอาเป็นเอาตาย ก่อนจะค่อย ๆ ทิ้งห่างจากมันออกไปทีละน้อย

“แฮก แฮก! อะไรนะ”

“น่าจะเกิดดันเจี้ยนเบรกขึ้นใกล้ ๆ ที่นั่นมั้ง”

“ศูนย์หลบภัยอยู่ที่ไหนนะ”

“ฮู! ไม่รู้ เหมือนฉันจะทำมือถือหล่นด้วย”

ที่ผ่านมากคงเป็นเพราะพวกเขาโชคดี เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสามคนได้เห็นมอนสเตอร์ตัวเป็น ๆ พวกเขาหันมองรอบ ๆ อย่างตื่นตระหนก แต่แล้ว

พวกสัตว์ประหลาดก็ปรากฏตัวออกมาอีกครั้ง

การรรร

เมื่อเกิดเหตุดันเจี้ยนเบรก ไม่มีทางที่มอนสเตอร์จะโผล่ออกมาแค่ตัวเดียวอย่างแน่นอน

มีไอตัวที่มีรูปร่างหน้าตาคล้ายตัวที่พวกเขาพบเจอเมื่อครั้งโน้โผล่มาเพิ่มอีกถึงสี่ตัว

พวกมันล้อมเส้นทางทั้งสี่ทิศเอาไว้พรางขยับเข้าใกล้เพื่อป้องกันไม่ให้มนุษย์ทั้งสามที่กำลังลั่นกลัวหนีรอดไปได้

“วะ...เวรเอ๊ย”

“...”

เพื่อน ๆ ไม่มีแม้แต่เร็วแรงจะตอบกลับคำสบถของมินแจ จู่ ๆ ก็เกิดเหตุดันเจี้ยนเบรกขึ้น แถมยังไม่ทันหาศูนย์หลบภัยเจอด้วยซ้ำก็ถูกพวกมอนสเตอร์หมายหัวเป็นเหยื่อให้ล่าเสียแล้ว

“ฉิบหายแล้ว”

“มะ...มินแจ ทำยังไงดี”

“ทำไม่ได้ ก็ต้องตายกันนะสิ”

น่าซำที่พอล้มสลั้ได้ถึงความตาย ร่างกายกลับสงบนิ่งมากกว่าจะลั่นกลัวเสียอีก ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องตายอยู่แล้ว จะมีอะไรต้องกลัวอีก

เมื่อความหวาดกลัวสลายหายไป สิ่งต่าง ๆ รอบข้างที่เขาไม่ทันสังเกตก็พลันปรากฏสู่สายตา

พวกทหารยังไม่มา แถมแถวนี้ก็มีแค่พวกเรา

ไม่รู้ว่พวกทหารกำลังออกปฏิบัติกรอยู่หรือไม่ แต่เสียงปืนใหญ่กลับไม่ลอยมาถึงหูให้ได้ยิน และแถวนี้ก็ไม่มืเสียงดังอีกทีกเหมือนกำลังต่อสู้กันเลยสักนิด มีเพียงเสียงกรีดร้องของผู้คนและเสียงคำรามของพวกมอนสเตอร์เท่านั้น

เหตุดันเจี้ยนเบรกเพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นานเท่านั้น

มอนสเตอร์ที่ตอนนี้มีเพียงสี่ตัวจะต้องเพิ่มจำนวนขึ้นมากกว่านี้อย่างแน่นอน เฟอร์เซนต์การมีชีวิตรอดของพวกเขาก็เท่ากับศูนย์เลยนั่นแหละ

“พวกเราตายแน่”

“มะ...มินแจ พวกเราจะทำยังไงกันดีล่ะ”

“เรื่องนั้นทำไมถึงมาถามฉันล่ะ”

“อีก...”

เขาหวังจากใจจริง

ว่าถ้าหากตัวเขามีความสามารถอะไรสักอย่างล่ะก็ คงเอาตัวรอดได้ด้วยตัวเอง ไม่ก็ลองต่อสู้ดูสักตั้งไปแล้ว แต่นักเรียนมัธยมปลายธรรมดาๆ ที่กำลังจะไปสถาบันกวดวิชาอย่างเขาจะทำอะไรได้ล่ะ

เขาควรต้องพูดอะไรตอนตาย

หรือการที่เขาเดินหิวขณะเดินผ่านสถานีแดงจนเลยนั่งกินต็อกบกก็จะเป็นเรื่องที่ผิดกันนะ

“เวร”

สิ้นหวังซะมิด ถ้าเขาเป็นผู้ปลุกพลังจริง ๆ ละก็ ช่วงเวลานี้คงไม่อัปจนหนทางถึงขนาดนี้

รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นกบที่นิ่งอยู่หน้า

พวกสัตว์ประหลาดบีบวงล้อมแคบเข้ามาเรื่อย ๆ พร้อมเหวี่ยงอาวุธขนาดใหญ่ลงมา พวกเขาต้องตายกลายเป็นก้อนเลือดไม่เหลือแม้แต่ศพให้ดูต่างหน้าแน่

“เวรเอ๊ย!”

หากเป็นสถานการณ์ปกติแล้วนี่คงเป็นการกระทำที่น่าขนลุกน่าดู แต่ในตอนนี้เขากำลังจับมือของเพื่อนๆ ที่ต่างคนต่างกุมมือกันแน่นด้วยความหวาดกลัว

และแล้วปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้น

พื๊ป!

อาวุธถูกสกัดกั้นด้วยพลังปริศนาจนกระเด็นขึ้นกลางอากาศ

“...!”

มินแจเบิกตาโพล่งด้วยความตกใจสุดขีด

“มะ...มินแจ!”

“อะ...อะไรนะ นายเห็นไหม”

“เป็นแบบนี้ได้ยังไง”

มินแจไม่ได้ยินเสียงอันสับสนวุ่นวายของเพื่อนๆ เลยแม้แต่นิด เขา
รู้ว่าทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้น

ฉันปลุกพลังแล้ว

เขารู้สึกได้ ไม่สิ เหมือนมีบางอย่างปรากฏขึ้นในหัวอย่างฉับพลัน
มันเป็นวิธีใช้งานมันป้องกันอย่างที่เขาสร้างขึ้นเมื่อกี้

สัตว์ประหลาดที่มองมาอย่างสับสนเหวี่ยงอาวุธของมันเข้าใส่พวกเขา
อีกครั้ง

ตูม!

มันป้องกันถูกกางออกมาอีกครั้ง ทำให้พวกมันยิ่งระเบิดพลังออกมา
หากถูกสกัดกั้น แค่ว่าสิ่งๆนั้นก็สิ้นเรื่อง

ตูม ตูม!

ดูเหมือนว่ามันป้องกันจะไม่สามารถต้านทานการโจมตีของสัตว์
ประหลาดที่โถมเข้าใส่ไม่หยุดเอาไว้ได้นานนัก

“อีก...”

มินแจหน้าตาบูดเบี้ยวพร้อมเปล่งเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด
เหมือนหัวจะระเบิด หากต้านเอาไว้ไม่ไหวก็มีแต่ต้องตายเท่านั้น

อุตุสำหรับปลุกความสามารถขึ้นมาได้ทั้งที กลับต้องมาตายอย่างเปล่า
ประโยชน์อย่างนี้เหวอ...

ก็ซซซซซซซ!

ตอนนั้นเอง เสียงร้องคำรามที่ได้ยินจากท้องฟ้าทำให้มินแจร้องครวญ
ออกมาอย่างสิ้นหวัง

“สุดท้ายก็ไม่พ้นชะตาตายงั้นเหวอ”

ฝูงนกสีดำที่ย่อมผืนฟ้าจนกลายเป็นสีดำกำลังดิ่งลงมา

เขาเคยเห็นพวกมันในข่าว มันเป็นมอนสเตอร์ที่ช่วงนี้ไม่ว่าประเทศ
ไหนก็ติดยอดเบสต์เชลเลอร์ตลอด และยังได้รับความนิยมในสารานุกรม
มอนสเตอร์อีกด้วย

ไวเวิร์น

แค่พวกมันได้รับความนิยมไม่ได้หมายความว่าพวกมันจะเป็นมิตร พวกมันน่ากลัวขนาดที่สามารถกลืนหัวคนได้ทั้งกะโหลกทีเดียว

ไม่มีวิธีรับมือกับพวกมันเลย

เท่าที่เห็นเหมือนจะมีมากกว่าร้อยตัว

“ฮ้า...”

ตูมมมม!

มาปกป้องกันแตกแล้ว

ร่างกายที่สิ้นเทาของเขาบ่งบอกถึงขีดจำกัด เขาไม่มีเรี่ยวแรงเหลือพอที่จะใช้งานความสามารถที่เพิ่งถูกปลุกขึ้นมาได้มากไปกว่านี้แล้ว

พวกมอนสเตอร์อย่างกรายเข้ามาใกล้มันแจและเพื่อน ๆ ที่ทรุดลงนั่งอยู่กับพื้น แต่แล้วอยู่ ๆ พวกมันก็ลอยขึ้นไปบนฟ้าด้วยแรงบางอย่างที่กระชากตัว พวกมันอย่างฉับพลัน

กีซซซซ!

มอนสเตอร์เหล่านั้นถูกพวกไวเวิร์นกระชากขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วปล่อยให้ตกลงมาสู่เบื้องล่าง

ตูม!

ไม่ใช่แค่นั้น กลุ่มคนที่มีลักษณะภายนอกดูแปลกตาซึ่งนั่งอยู่บนหลังไวเวิร์นต่างกำลังร้ายเวทมนตร์ จากนั้นก็ยิ่งออกไปทางพวกมอนสเตอร์ที่เริ่มแห่กันมารอบ ๆ บริเวณนี้

“กะ...เกิดอะไรขึ้นเนี่ย”

เขาไม่มีสติเหลืออยู่เลยสักนิด หลังจากวิ่งหนีอย่างเอาเป็นเอาตายก็ถูกล้อม จากนั้นฝูงไวเวิร์นก็ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า แถมอยู่ ๆ ความสามารถก็ถูกปลุกขึ้นมาอีก...

หน้าช้าตอนนั้นถนนรอบบริเวณยังถูกฝูงมอนสเตอร์ยึดครองไปแล้วด้วย

ไวเวิร์นตัวหนึ่งร่อนลงมาอยู่ข้างมินแจและเพื่อน ๆ ไรเดอร์เผ่าลาติที่มีผิวสีฟ้าและใบหูทางดูแปลกตาเอ่ยกับพวกเขา

“เข้ามาช่วยแล้ว ขึ้นมาสิ”

ภาษาเกาหลีอันคล่องแคล่วผิดกับรูปลักษณะเป็นผลจากการกินยาเม็ดภาษา ทำให้มินแจและเพื่อนๆ ที่กำลังตกใจรีบพากันขึ้นไปนั่งบนหลังไวเวอรีน

ก็ซซซซ!

ไวเวอรีนทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าและพยายามสุดกำลังเพื่อไม่ให้ร่วงตกลงไปตูม!

บนหลังไวเวอรีนที่กำลังบินอยู่มีไรเดอร์เผ่าลาดินั่งอยู่ไม่หนึ่งคนก็สองคนขึ้นไป พวกเขาต่างยิงเวทมนตร์ไปยังเบื้องล่างอย่างไม่หยุดพัก

บางคนก็กำลังทิ้งกระสุนปืนใหญ่ที่ดูเหมือนชิปนาอูธลงไป

“...”

มินแจเหลือบมองด้านล่างก่อนกลืนน้ำลายเอือก

ใช้ว่าจะโชคร้ายซะทีเดียว

เขาคิดว่าตัวเองโชคร้ายที่มีแค่พวกเขาเท่านั้นที่พบเข้ากับพวกมอนสเตอร์

ทว่าเมืองที่เปลวเพลิงลุกไหม้กำลังบอกเขาว่าตัวเองและเพื่อนๆ เป็นหนึ่งในผู้รอดชีวิตเพียงไม่กี่คน

ขณะนี้ตามถนนหนทางล้วนถูกพวกมอนสเตอร์ยึดครองพื้นที่ไปจนหมดแล้ว

ถ้าซึ่งถูกปกคลุมไปด้วยน้ำแข็งโดยสมบูรณ์

ตึง!

เปรี๊ยะ เปรี๊ยะ!

เมื่ออีเอลโลกระหึบเข้าด้วยความโกรธเกรี้ยว น้ำแข็งก็แตกร้าวพร้อมแรงสะท้อนที่ทำให้ทั้งถ้ำสั่นไหว กระทั่งอิชังโฮที่คุกเข่าอยู่เบื้องหน้ายังตัวสั่นไปด้วยอย่างห้ามไม่อยู่

“ไม่มีเทพเจ้าอย่างนั้นหรือ!”

“ขออภัยครับ”

อิชังโฮก้มศีรษะลงอย่างนอบน้อมแต่ไม่ไวยกันดาอยู่ในใจ ไม่มีเทพเจ้าแล้วอย่างไร ทำไมตัวเขาต้องมาขอโทษเรื่องนั้นด้วย

“ไปหามา! ต้องหาให้เจอไม่ว่ายังไง!”

“ครับ...”

อีซังโฮไม่ได้ไปถึงขั้นที่จะทดสอบชีวิตตัวเองด้วยการพูดว่ามันเป็นไปไม่ได้ หลังตอบรับคำสั่งของอีกฝ่ายเรียบร้อย เขาก็รีบผละออกจากตรงนั้นทันที เพื่อค้นหาเทพเจ้าของโลกใบนี้ที่อาจไม่มีอยู่จริง

“ไค้ด...ไค้ด...”

ฝ่ามือของอีเอลโล่สั่นระริก

จะไม่มีไค้ดได้อย่างไรทั้งที่ตนกลับมาแล้ว มันต้องมีอยู่แน่ๆ

ไม่มีทางที่โลกนี้จะไม่มีไค้ดเด็ดขาด

[เหตุดันเจี้ยนเบรกที่สถานีแดงจอนในครั้งนี้ นับเป็นหายนะที่เกิดจากการขาดการสื่อสารระหว่างกองทัพและสำนักบริหารจัดการผู้ปลุกพลัง ยอดผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิต...]

การรายงานของผู้ประกาศข่าวที่เป็นไปอย่างสุขุมเยือกเย็นทำให้รู้สึกระคายหูอย่างบอกไม่ถูก

[ขณะที่คงอุจิน ราชาแห่งอาร์ดัลยังไม่ปรากฏตัว เรือบรรทุกอากาศยานที่พวกเขาเพิ่งได้รับมอบมานั้นกลับปรากฏขึ้นกลางอากาศ ไวเวิร์นไรเดอร์หลายสิบตนเข้ากวาดล้างมอนสเตอร์ในบริเวณใกล้กับสถานีแดงจอน...]

สมองค่อยๆ แจ่มชัดขึ้นราวกับวงจรเส้นประสาทเชื่อมต่อกันเรียบร้อย พร้อมความทรงจำที่ผุดขึ้นมา

“เฮือก!”

มินแจลึมตาขึ้นพร้อมเสียงครวญคราง ผ้าห่มผืนบางที่คลุมร่างกายท่อนบนของเขาไ้ร่วงหล่น ก่อนภาพพรอบข้างจะปรากฏสู่สายตา

เตียงวางเรียงรายกันเป็นแถวยาว มีคนนอนอยู่หลายคนรวมถึงตัวเขาด้วย

[ขณะที่ทั่วโลกกำลังทุกข์ทรมานจากเหตุดันเจี้ยนเบรกที่ไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า เวลานี้กลับมีการทุ่มทั้งทรัพยากรมนุษย์และวัตถุไปกับการกอบกู้อาร์เฟน ความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับเรื่องนั้นจึงไม่เป็นไปในเชิงบวก...]

พอหันหน้าไปตามเสียงที่ได้ยินก็พบว่าเป็นเสียงจากโทรทัศน์ที่แขวน
อยู่บนผนัง เป็นการรายงานเหตุดินถื่นเบรคที่ตัวเขาเคยเห็นข่าวมาตลอด
หากจะมีสิ่งต่างออกไปคงเป็นการที่คราวนี้เขาอยู่ในที่เกิดเหตุเสียเอง
แถมยังถูกช่วยชีวิตเอาไว้อย่างหวุดหวิด

แสดงว่าที่นี่อาจจะเป็นโรงพยาบาล...

“หายดีแล้วนี่นา”

“...”

มินแจหันไปมองและได้พบกับเด็กหญิงตัวน้อยที่สูงไม่เกินเอวเท่านั้น
“ใคร...”

“หนูชื่อซูอา แหะๆ เดี่ยวจะอธิบายให้ละ”

อยู่ๆ ซูอา ก็คว้ามือมินแจมาจับไว้แล้วหลับตาแน่น เขาประหลาดใจ
กับการกระทำเหนือความคาดหมายของเด็กหญิงไม่ใช่น้อย

ทว่าพลังงานอันเปี่ยมล้นที่ส่งผ่านมาจากฝ่ามือและพลังที่ช่วยให้จิตใจ
ผ่อนคลายก็ทำให้เขาเผลอหลับตาลงครู่หนึ่งโดยไม่รู้ตัว

“ฮ้า...เรียบร้อยแล้วละ คราวนี้ก็อดกลับบ้านได้เลยนะคะ”

“อะ...ขอบใจนะ”

มินแจเอ่ยขอบคุณพลางยกมือขึ้นเกาท้ายทอยคล้ายทำตัวไม่ถูก
เขารู้สึกว่าตัวเองมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมราวกับไม่ว่าคิดสิ่งใดก็ล้วนทำได้
ทั้งนั้น

นี่คือการให้พรหรือเปล่าละ

แม้มินแจจะเพิ่งปลุกความสามารถที่เรียกว่ามันป้องกันขึ้นมาหนึ่งอย่าง
แต่ก็สัมผัสได้ว่าความสามารถที่เด็กหญิงคนนี้แสดงออกมาเป็นการให้พร
ไม่ผิดแน่

“โอ๊ะ มินแจ!”

เพื่อนๆ ที่เปิดประตูเข้ามาในห้องต่างวิ่งเข้ามาหามินแจด้วยสีหน้า
ปีติยินดี เมื่อเห็นซูอาที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็โค้งคำนับให้ทีหนึ่ง ทำทางระมัดระวัง
เหมือนเวลาเจอกับอาจารย์ตามถนน

“ไว้เจอกันคราวหน้านะ พวกคุณลุง”

พวกเพื่อนๆ รีบล้อมศีรษะลงเมื่อเห็นชูอาโบกมือให้ขณะเดินออกจากห้องไป

“ครับ ลาก่อนนะครับ”

“เด็กนั้นใครเหรอ”

“เด็กนั้น... ึ้นเหรอ!”

คำถามของมินแจทำให้พวกเพื่อนๆ ส่งเสียงโวยวาย

“นั่นองค์หญิงแห่งอาร์ดัลนะ”

“หา?”

“น้องสาวของท่านคังอูจินไง”

“...อืม หา? อะไรวะ”

“ฉันบอกว่าเธอคนนั้นเป็นน้องสาวของท่านคังอูจินไง”

“หา...”

มินแจมองประตูที่ชูอาเพิ่งเดินออกไปสลับกับมือของตัวเองด้วยความรู้สึกเหลือเชื่อ

มือที่ยังมีความอบอุ่นหลงเหลืออยู่นั้นทำให้เขารู้สึกดีและสบายใจอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ว่าแต่นั้นน้องสาวของคังอูจินอย่างนั้นเหรอ...

รู้สึกเหมือนเพิ่งเจอดาราราวงไรอย่างนั้น

“นายสลบไป นี่กว่าจะตายซะแล้ว ทำพวกเรตกใจแทบแย่”

“ว่าแต่ที่นี่ที่ไหนนะ”

เมื่อได้ยินคำถามของมินแจที่ยังงงไม่หาย พวกเพื่อนๆ ก็ตอบกลับด้วยน้ำเสียงตื่นตัน

“ไม่รู้หรอกว่าที่นี่คืออะไร ถ้ามีโทรศัพท์ล่ะก็ ป่านนี้คงเอามาถ่ายรูปเก็บไว้เป็นหลักฐานไปแล้ว”

“จันที่นี้โรงพยาบาลอะไรละ”

“โรงพยาบาลอะไรกันล่ะ ที่นี่ ‘บีบีแคลเซิล’ ต่างหาก”

“หา?”

“บีบีแคลเซิล! เรือบรรทุกอากาศยานของอาร์ดัลไง”

“...พระเจ้าช่วย”

สถานการณ์ในตอนนี้น้ำเหลือเชื่อเกินไป รวมถึงสถานการณ์ของเพื่อนๆ ด้วยเช่นกัน ไมลีน พวกนั้นเหมือนจะตื่นเต้นกันนิดหน่อย

“เรื่องใหญ่แล้วละ”

นี่คงเป็นความรู้สึกเหมือนกลายเป็นตัวเอกในภาพยนตร์ละมั้ง

มินแจมองพวกเขาแล้วกลับรู้สึกหดหู่ขึ้นมา

“ใช่ พวกเราเพิ่งเจอเรื่องใหญ่กันมา”

“...”

เพื่อนๆ ที่มีท่าทีตื่นเต้นจนถึงเมื่อครู่กลับมีใบหน้าที่หม่นหมองตามกันไป โดยใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งวินาทีด้วยซ้ำ

[สิ่งที่ต้องการให้ทุกคนเป็นโลกมากกว่าอาร์เพนไม่ใช่หรือ ความเห็นของประชาชนทั่วโลกกำลังถามไปยังอาร์ดัล ว่าแท้จริงแล้วสิ่งที่ต้องการความช่วยเหลือจากอาร์ดัลคือโลกหรืออาร์เพนกันแน่]

คำพูดของผู้ประกาศข่าวดังก้องอยู่ในโสตประสาท

มินแจเกือบตายไปแล้ว ตอนฟังจากข่าวก็ไม่ว่าหรอกว่ามันเป็นอย่างไร แต่พอได้ประสบเหตุด้วยตัวเองแล้วสถานการณ์กลับต่างออกไป

หากพวกเพื่อนๆ ของเขาไม่ได้รับการช่วยเหลือในสถานการณ์คับขันอย่างนั้น หากสถานที่ที่ถูกโจมตีไม่ใช่แดจอน ตอนนี้เขาอาจยังเร่ร่อนอยู่ก็ได้

“ตายไปเยอะเลย...”

เมื่อได้ยินคำพูดชวนหดหู่ของเพื่อน ความวิตกกังวลที่เขาเก็บกลั่นเอาไว้พักหนึ่งก็พวยพุ่งออกมาทีละน้อย มีคนตายไปมากมาย พอคิดว่าอาจเป็นครอบครัวของตัวเอง หัวใจของมินแจก็เต้นร่าอย่างร้อนรุ่ม

“กลับบ้านกันก่อนเถอะ”

“โอเค ว่าแต่จะไปยังไง”

“ที่นี้กรุงโซล พวกเขาเพิ่งลงจอดเมื่อไม่กี่นี้เอง พวกเรานั่งรถบัสดูก็ได้”

ดูเหมือนว่าพวกเพื่อนๆ จะได้เห็นการลงจอดของเรือบรรทุกอากาศยานในระหว่างที่มินแจยังหมดสติ

“แล้วคารลล่ะ”

“...”

พวกเพื่อนๆ หันมองหน้ากันและกันแล้วก้มหน้าจูดเมื่อตระหนักได้ว่า
ไม่มีใครมีเงินติดตัวเลยสักคน

“อะ...เขาจะให้ยืมใช้ไหมนะ”

“คงงั้นมั้ง”

ถึงจะไร้ยางอายุไปหน่อย แต่ไหนๆ ก็ช่วยชีวิตพวกเขามาแล้ว แค่ว่า
ถากกลับบ้านก็น่าจะพอเอื้อเพื่อให้ได้ไม่ใช่หรอ ดังนั้นมินแจและเพื่อนๆ
จึงพากันเดินออกจากห้องไป

ร้านอินเทอร์เน็ตในเมืองชอกวรีโพ เกาะเซจู

แกร็กๆๆ

นิ้วมือขยับราวเป็นคีย์บอร์ดราวกับจะสอดประสานให้เข้ากับจังหวะเมาส์
ที่เคลื่อนไหววูบวาบอย่างรวดเร็ว

[ท่าน 5 พิกทอป กำลังอาละวาดอย่างบ้าคลั่ง]

“นั่นแหละ!”

อิชังโฮมองตัวละครของตัวเองที่อัปผลงานเพิ่มขึ้นด้วยแวนดาร์กไคร์
ถ้าชีวิตจริงเหมือนอย่างในเกมนี้จะดีแค่ไหนกันนะ

เกมมันยุติธรรมขนาดไหนเมื่อเทียบกับชีวิตจริงที่ไม่มีสิ่งใดยุติธรรม
เริ่มต้นด้วยสิ่งของในมือเหมือนกันแล้วแบ่งแยกผู้แพ้ผู้ชนะโดยดูจากความ
พยายาม

กระทั่งคนเลวขออย่างคังอูจินก็ยังถูกจัดการได้อย่างง่ายดาย

“ท่านประธาน เหมือนเราจะเจอแล้วละครับ!”

อิชังโฮที่กำลังสนุกกับเกมได้พักใหญ่ถามกลับโดยไม่ละสายตาไปจาก
หน้าจอ

“อะไร”

“ชายชราอายุเจ็ดสิบปี ได้รับการรักษาภาวะหย่อนสมรรถภาพทางเพศ

ให้หายขาดด้วยพลังของเทพเจ้าครับ เห็นว่าเขาจับมือกับแม่หม้ายสิบสองคน
ในคืนเดียวด้วยครับ”

“ที่มาจากไหน”

“เกลเลอรีครับ...”

“เกลเลอรีอะไร”

“เว็บบอร์ดเกลเลอรีซึ่มโน³ ครับ”

“...”

มือของอีซังโฮที่ขยับเมาส์อยู่นั้นหยุดชะงักทันที แล้วหันมองพนักงาน
ใต้บังคับบัญชาเต็ม ๆ ตา

เพราะเขาบริหารกิลด์โดยไวใจคนพวกนี้ถึงได้เจ๊งสินะ

“อยากตายเหรอ”

“ผมจะไปหาดูอีกทีครับ”

“เฮ้อ...”

อีซังโฮหยิบบุหรี่ยกมาจุก่อนคาบไว้ในปากขณะกลับไปจดจ่อกับเกม
อีกครั้ง

“ท่านประธาน เจอแล้วละครับ”

“นายไปหาที่ไหนมาอีก”

“ข่าวจากหนังสือพิมพ์นิวเดลครับ”

เมื่ออีซังโฮถามถึงแหล่งที่มา เขาก็เห็นว่าพนักงานคนนั้นตอบด้วย
ท่าทางมั่นใจ

ก็ได้ หมอนี่ค่อนข้างฉลาดพอตัว

“ว่าเนื้อหามาลิ”

“ตอนเกิดเหตุดันเจี้ยนเบรกที่แตกจนครั้งล่าสุด เรือบรรทุกอากาศยาน
ของอาร์ดัลเข้ามาแทรกแซงซะใหม่ล่ะครับ มีนักเรียนมัธยมปลายสามคน
โชคดีรอดชีวิตและได้ขึ้นไปบนนั้น มันเป็นเนื้อหาที่พวกเขาให้สัมภาษณ์

³ชื่อเว็บบอร์ดหนึ่งในเว็บ dcinside ซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่คนเกาหลี เว็บบอร์ด
ดังกล่าวมักมีการโพสต์ข้อมูลที่ไม่เป็นความจริงเพื่อความบันเทิง

ก่อนกลับบ้านหลังได้รับการรักษานะครับ”

แม้ว่าเขาจะคอยจับตาดูความเคลื่อนไหวของคังอูจินและอาร์ดล้อยู่ก็จริง แต่ข้อมูลที่กำลังค้นหาอยู่ในตอนนี้ไม่ใช่เรื่องพวกนั้น

เขาต้องค้นหาเทพเจ้า หรือไม่กี่คนที่ทำเรื่องอกินิหารที่พอจะเรียกได้ว่าปาฏิหาริย์ของเทพเจ้า

“แล้วมันทำไม”

“ถ้าท่านดูเนื้อหาการสัมภาษณ์ตรงนี้สักหน่อย...”

“อา...ไอนี้”

อีซังโฮเริ่มรู้สึกรำคาญ เขาจัดการส่งตัวละครในเกมกลับไปยังบ้านที่ปลอดภัยก่อนหันไปมองจอคอมพิวเตอร์ของลูกน้องด้วยความหงุดหงิด

“ตรงไหน”

“นี่ครับ”

เขากุมเมาส์แล้วขยับเลื่อนสกรอลบาร์ลงมาอ่านข้อความที่เมาส์ชี้ไป [เธอจับมือผมไว้แล้วเริ่มอธิษฐาน จากนั้นก็รู้สึกเหมือนร่างกายได้รับการรักษาจนหายดีครับ เหมือนนางฟ้าตัวน้อยๆ ลงมาโปรด...]

“อืม...”

มีฮิลเลอร์มากมายในบรรดาผู้ปลุกพลัง ผู้ปลุกพลังสายบัพก็มีหลายคนเช่นกัน

ซึ่งเรื่องนั้นจะแตกต่างกันไปตามแต่ละกรณีว่าเป็นการยืมพลังของเทพเจ้า หรือเป็นการรักษาด้วยพลังของตัวเองกันแน่

แต่ผู้ปลุกพลังของโลกในตอนนี้ยังไม่มีคนไหนที่ใช้พลังศักดิ์สิทธิ์ แม้ในบรรดาคนที่ไม่ใช่มนุษย์จากดาวโลกจะมีนักบุญหญิงเมอร์ดีผู้โด่งดังอยู่ก็ตาม แต่เดิมทีเธอมีชาติกำเนิดอยู่ที่ดาวอาร์เฟน

“เนื้อหาอ่อนปนิตเฮะ”

เขาเห็นข้อความที่เหมือนจะบ่งบอกว่ามีการใช้พลังศักดิ์สิทธิ์ภายในอาร์ดัล แต่ข้อมูลแค่นั้นไม่สามารถนำไปรายงานต่ออีเอสแอลได้

“ถึงอย่างนั้นก็มีค่าให้ลองสำรวจดูไม่ใช่เหรอครับ”

“ก็นะ ลองไปพูดหาข้อมูลมาก็แล้วกัน”

“ครับ”

อีซังโฮกลับมาหนึ่งที่ตัวเองแล้วเล่นเกมต่อ ส่วนลูกน้องของเขาที่มีอยู่
ราวสิบคนกำลังท่องไปตามเว็บไซต์เพื่อค้นหาข้อมูล

วันนี้อีซังโฮ บริวารชาวโลกผู้รักดีของอีเอลโลก็ยังคงเพลิดเพลินกับ
ประโยชน์ของยุคแห่งข้อมูลข่าวสารและรวบรวมข้อมูลอย่างสบายอกสบายใจ
เช่นเคย

ดินแดนอาร์ดัลใกล้สถานีโซล

บีบีแคสเซลที่ตั้งตระหง่านอยู่เหนือที่ดินบริเวณนั้นดูแปลกตาต่าง
จากสภาพของเมืองที่แวดล้อมโดยสิ้นเชิง จะมีภาพไหนที่ดูประหลาดกว่า
ยิ่งใหญ่อลังการไปกว่าเรือบรรทุकाากาศยานที่ตั้งบนบกอีกไหม

เป็นธรรมดาที่ผู้คนมากมายจะแห่กันไปดูสิ่งประดิษฐ์ขนาดใหญ่เท่า
ภูเขาพร้อมกับเยียมชมพิพิธภัณฑ

ขณะการขนย้ายดำเนินไปอย่างเต็มที่ นายกรัฐมนตรีจึงลงมือชักชวน
เชิญสื่อมวลชนมาเพื่อจัดงานแถลงข่าวขึ้น

แม้พวกเขาจะปฏิเสธการให้สัมภาษณ์ทั้งหมดเหมือนนักเรียน
ชูคอวางท่าสูงศักดิ์ แต่อาจมีบางประเทศที่ส่งแรงกดดันหรือคว่ำบาตร
อาร์ดัลก็เป็นได้ ความคิดเห็นของประชาชนในระดับนานาชาติจึงไม่เป็นไป
ในแง่บวกนัก

ผู้คนต่างกำลังหวาดผวากับเหตุต้นเจี้ยนเบรกที่ไม่มีสัญญาณเตือน
ล่วงหน้า

แม้สถานการณ์นี้เปรียบเสมือนภัยพิบัติที่มาเยือนโดยไม่คาดคิด แต่
ถ้าหากเตรียมพร้อมมากพอก็อาจยับยั้งเอาไว้ได้ทัน ซึ่งแผนรับมือที่ว่านั้น
ไม่ว่าใครต่างก็นึกถึงอาร์ดัลเป็นอันดับแรก

พูดให้ชัดเจนคือ คังอูจินแห่งอาร์ดัล

ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นจากการที่เขาไม่อยู่ช่วยแก้ไขปัญหาและ
ออกมายับยั้งเหตุไม่คาดคิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจนถึงตอนนี้ได้แพร่ไปทั่วโลก
และโดยเฉพาะกับชาวเกาหลีที่รุนแรงกว่าที่ไหน

ความคิดที่ว่า ‘คังอูจินจะอยู่ข้างๆ คอยยับยั้งให้’ กลับกลายเป็น ‘ทุกคนจะตายกันหมดแล้ว เขามัวไปมุดหัวอยู่ที่ไหน’

หากบรรยากาศที่วุ่นวายนี้ถูกรายงานไปถึงอูจิน คำตอบที่พวกเขาจะได้รับก็เหมือนจะชัดเจนอยู่แล้ว จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่มินชานซึ่งมีหน้าที่เป็นตัวกลางคอยประสานและแก้ไขให้ทุกอย่างสงบราบรื่นต้องมารับหน้าในคราวนี้อีกเช่นเคย

“ไม่สามารถเลื่อนการเดินทางไปสำรวจอาร์เฟนออกไปได้เลยเหรอครับ”

“เรื่องนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องทำเพื่อความปลอดภัยของโลกครับ ที่นั่นมีวิธีแก้ไขที่จะทำให้เราหลุดพ้นจากต้นเหี้ยน และองค์ราชาก็กำลังค้นหาอยู่ครับ”

มินชานตอบคำถามตามสมควรและขยับไปยังคำถามถัดไป นักข่าวคนหนึ่งยกมือขึ้นก่อนเอ่ยถามเมื่อมินชานชี้มายังเขา

“มีการตั้งสมมติฐานว่าอาร์ดัลลาจอพยพย้ายถิ่นฐานไปยังอาร์เฟนด้วยนะครับ”

“นั่นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ครับ”

“แต่อาร์ดัลสร้าง ‘เรือของคังอูจิน’ เสร็จสิ้นไปแล้วไม่ใช่หรือครับ”

“...”

จองมินชาน นายกรัฐมนตรีแห่งอาร์ดัลจ้องมองนักข่าวที่ถามคำถามนั้น เขม็ง

เรือของคังอูจิน

คำพูดเปรียบเปรยถึงเรือของโนอาห์ที่ได้ยินบ่อยครั้งในช่วงนี้ ซึ่งหมายถึง ‘บีบีแคสเซล’ เรือบรรทุกอากาศยานอันเป็นเมืองฐานทางยุทธศาสตร์

สำหรับชาวโลกที่กังวลว่าตนอาจถึงคราวตายเมื่อไรก็ไม่รู้นั้น อาจมองว่าบีบีแคสเซลที่คังอูจินเป็นผู้สร้างและปกป้องนั้นเป็นดังสายพานที่จะช่วยให้หลุดพ้นจากหายนะ

ข่าวซุบซิบว่าพวกคนรวยๆ ต่างรอเข้าแถวกันโดยหวังว่าจะได้ขึ้น

บีบีแคสเซลจากการบริจาคเงินเป็นจำนวนมากก็มีให้เห็นอยู่บ่อยๆ ซึ่งนั่นเป็นคำพูดที่มินชานคอยระมัดระวังและรู้สึกไม่สบายใจกับมันมากที่สุด

ถ้ารู้ว่าจะคร่ำครวญทำงานหนักขนาดไหนคงไม่มีทางพูดแบบนี้ออกมาแน่...

อูจินเป็นคนที่ทำทุกสิ่งเพื่อปกป้องโลกเอาไว้ยิ่งกว่าใคร มินชานกลัวว่าจะทำให้เขาผิดหวังมากกว่าการที่สถานการณ์โลกจะแย่ลงเสียอีก

เขากลัวว่าอูจินจะผิดหวังกับความเห็นแก่ตัวของผู้คนจนอาจทอดทิ้งโลกไป

เพราะหากพิจารณาตามบรรทัดฐานของพวกเขาแล้ว ราชแห่งอาร์ดัลไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่ต้องออกมาช่วยโลก

เขาซึ่งเป็นเจ้าเมืองแห่งมิติ ครอบครองของเขา และสมาชิกกิลด์อาร์ดัลสามารถใช้ชีวิตได้อย่างปลอดภัยอยู่แล้ว

“สิ่งนี้คือป้อมปราการทางยุทธศาสตร์ ทางเราไม่สบายใจที่ได้ยินคำว่า ‘เรือ’ อย่างนั้นนะครับ เชิญคำถามต่อไป”

นักข่าวคนหนึ่งที่รอจังหวะอยู่รีบยกมือขึ้นทันที

“ที่บอกว่ามันเป็นป้อมปราการทางยุทธศาสตร์ แล้วทางคุณได้วางแผนที่จะท่องเที่ยวทั่วเกาหลีเพื่อเตรียมตั้งรับเหตุต้นเจี้ยนเบรกและออกกวาดล้างมอนสเตอร์เหมือนอย่างสถานการณ์ที่สถานีแดงจอนหรือเปล่าครับ”

มินชานยิ้มออกมาเล็กน้อย

“แน่นอนครับ เราจะไปทุกที่ที่ต้องการความช่วยเหลือเพื่อกวาดล้างมอนสเตอร์ ไม่ใช่แค่ในเกาหลี แต่รวมถึงทุกที่ทั่วโลกด้วยครับ”

“นั่นเป็นคำถามที่ฟังดูอันตรายไปสักหน่อยหรือเปล่าครับ เราทราบมาว่าทรัพยากรบุคคลและสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหมดของอาร์ดัลกำลังถูกขนย้ายไปยังบีบีแคสเซล ไม่ใช่ว่าพวกคุณกำลังจะทอดทิ้งเกาหลีไปหรอกหรือครับ”

“ทอดทิ้งอะไรกันครับ เราพยายามจะปกป้องโลกต่างหากครับ”

“ไม่ใช่คนเกาหลีหรือครับ”

“คนทั้งโลกครับ”

“...”

มินซานมองนักข่าวที่หมดคำถาม แล้วพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่น

“สาธารณรัฐเกาหลีควรต้องเลิกคิดแต่จะพึ่งพารัฐบาลโดยไม่กระตือรือร้นทำอะไรด้วยตัวเองได้แล้วครับ ประเทศก็ควรปกป้องตนเอง ทางเราจะให้เพียงความช่วยเหลือเท่านั้นครับ”

นี่เขาถูกมาตรการป้องกันตนเองของเกาหลีได้มากเกินไปหรือเปล่านะ หรือถูกรบเร้าจนทุนหันหลังเล่นเกินไปกันแน่

เปลืองพูดเรื่องไม่เป็นเรื่องออกไปซะแล้ว

มินซานรู้สึกเสียใจขึ้นมาทันทีหลังความอึดอัดคับข้องใจทำให้เขาโพล่งคำพูดที่ไม่ได้จัดการความคิดให้ดีออกไปอย่างนั้น

ถึงไม่รู้สถานการณ์ระหว่างประเทศ แต่อย่างน้อยๆ นี่อาจทำให้อาร์ดัลไม่เป็นที่พอใจสำหรับชาวเกาหลีขึ้นมาก็เป็นได้

ชักกังวลข่าวที่จะออกมาพรุ่งนี้แล้วสิ

มินซานรู้สึกรากับเสียงลากปากกาบนสมุดจดและเสียงรัวแป้นโน้ตบุ๊กของบรรดานักข่าวกำลังเสียดแทงหัวใจเขาอย่างบอกไม่ถูก

การชิงโครไนซ์ระหว่างมิติเสร็จสิ้นแล้ว

โลกกลายเป็นสนามรบโดยสมบูรณ์

อุจิน พยายามเต็มที่เพื่อช่วยโลกและกำจัดทราเน็ต
กว่าการตามหาวัตถุศักดิ์สิทธิ์ของเทพเจ้าแห่งอาร์เพน
ได้ทั้งคำพยากรณ์และคำถามที่ทำให้จิตใจของเขาสั่นไหวไว้
ทำไมเขาถึงต้องคอยอัปเลเวลเหมือนเล่นเกมแบบนี้ด้วยล่ะ
แท้จริงแล้วโลกใบนี้คืออะไรกันแน่

“โลกนี้เป็นเรื่องโกหกครับ”

นวนิยาย

ISBN 978-616-18-7431-5

9 786161 874315

495 บาท